

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

6 JAZZ OP DE PLAAT

Artis Orkest, Rembrandt Frerichs,
Olivier van Niekerk, Jazz Orchestra of
the Concertgebouw, Kasper Rietkerk,
Shez Raja, Sarah Wilson e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

18 Webster Young (Erik Carrette)

22 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 09 2025

JF 445 KOMT 15 SEPTEMBER UIT

BERICHTEN

Ujazz heeft weer een vaste stek

Afgelopen seizoen organiseerde Ujazz, de belangenbehartiger van jazz in de regio Utrecht, concerten in de Utrechtse zalen Domplein, Parnassos en Theaterhuis de Berenkuil. "Vooral de laatste locatie beviel goed: gastvrij, professionele techniek en een fijn café om nog wat na te praten. Maar De Berenkuil kan geen vleugel plaatsen en dat instrument is noodzakelijk bij veel van onze concerten", aldus een nieuwsbrief van Ujazz. Men keek dus voor het seizoen 2025-2026 uit naar een nieuwe, vaste stek. Die is gevonden: Muziekhuis Utrecht. Deze locatie is in beheer van TivoliVredenburg, met het doel een nieuwe studie- en speelplek te creëren voor de Utrechtse jazzscene. Muziekhuis Utrecht biedt de huurders een concertzaal en twee studio's met goede technische voorzieningen en een vleugel. Ujazz: "Er is nu een beperkte horecavoorziening die we zullen uitbreiden op de concertavonden. En, we kunnen nu ook weer sessies organiseren!" Het bestuur van Ujazz hoopt dat met een vaste stek het gemiddelde bezoekersaantal van de concerten weer gaat stijgen van 45 in het afgelopen seizoen naar de 55 van het seizoen 2023-2024. De concertreeks in het Muziekhuis start op 5 september met pianiste-zangeres Federica Lorusso. Tot het eind van het jaar komen verder onder anderen Bert van Erk Quartology, het Barend Middelhoff Kwartet, Ruud Voestens Ambrosia, de Utrechtse Jazz Archipel, pianiste Linde Tillmanns en Jeroen van Vliet/Mete Erker/Kristina Fuchs naar Utrecht.

ia77

JazzFlits

PERIODIEK VOOR NIEUWSGIERIGE LIEFHEBBERS

SHEILA JORDAN OVERLEDEN

Zangeres Sheila Jordan (foto: Ed Cohen) is 11 augustus op 96-jarige leeftijd overleden. "All I wanted to do was just do the music and keep the music alive and be the messenger of the music either by singing it, or going out to hear it, or listen to it, or teaching it", zei ze in 2012, toen ze tot NEA Jazz Master werd benoemd. Zie ook de linkerkolom van pagina 5.

Geen Loosdrecht Jazz Festival 2025

De tiende editie van het Loosdrecht Jazz Festival wordt uitgesteld naar 2026. De laatste editie, in september 2024, werd afgesloten met een aanzienlijk verlies als gevolg van een tegenvallende opkomst op de vrijdagavond en minder opbrengsten uit sponsoring en subsidies. Hierdoor moest de stichting een groot deel van haar financiële buffer aanspreken. "Het was een moeilijke beslissing", zeggen de organisatoren op de festivalwebsite: "We wilden van de tiende editie een feestelijk moment maken, maar het is niet verantwoord om op de huidige manier door te gaan." De organisatie onderzoekt momenteel hoe het festival op een 'passende' manier voortgezet kan worden.

North Sea Jazz Festival blijft nog zeven jaar in Rotterdam

Het North Sea Jazz Festival en Rotterdam Ahoy hebben medio juli hun samenwerking officieel verlengd met een nieuwe overeenkomst van zeven jaar. Door de uitbreiding van het zalencentrum met het RTM Stage en het Rotterdam Ahoy Convention Centre heeft het festival, dat sinds 2006 in Ahoy plaatsvindt, nu de beschikking over achttien podia en kan de jaarlijkse driedaagse door zo'n 90.000 mensen worden bezocht. "De nieuwe overeenkomst bevestigt het wederzijdse vertrouwen en de gedeelde ambitie om het festival de komende jaren verder te versterken. Beide partijen kijken uit naar een toekomst waarin muziek, beleving en internationale allure centraal blijven staan", aldus een persbericht.

Pianist **Mike de Ferro** heeft deze maand een nieuw album opgenomen met basist Joris Teepe en drummer Bruno Castellucci. Wanneer de plaat uitkomt is nog niet bekend. (Persfoto).

JEROEN DE VALK HAALT IN NIEUW BOEK ONDERBELICHTE MUSICI UIT DE SCHADUW

Eind oktober verschijnt bij uitgeverij Aspekt het boek 'Jazz in de Schaduw'. Daarin werpt Jeroen de Valk in vijftien artikelen licht op ooit onderbelichte musici die in Nederland actief waren. Tot de geportretteerde musici behoren emigranten als George Johnson, Sandy Mosse en Barry Block maar ook studiomusici en docenten – neem Victor Kaihatu, Kenny Napper en Erik van Lier – die bewust kozen voor een leven in de schaduw. Niettemin leidden ze complete jazzgeneraties op.

Er is tevens aandacht voor Ab Schaap, Bert Brandsma, Tommy 'Madman' Jones, Earl Cross, Paul en Marc van Wageningen, Leo Janssen en de ooit in Nederland veronachtzaamde Ack van Rooyen. De Valk sluit af met recente research naar de schimmigste periodes uit het leven van trompettist Chet Baker. Veel beeldmateriaal werd geleverd door het Nederlands Jazz Archief. De Valk (1958) schrijft sinds 1979 over jazz. Hij publiceerde hierover een serie boeken, is hoofdredacteur van Jazz Bulletin, het kwartaalblad van het Nederlands Jazz Archief, en medewerker van Jazzflits.

Suzan Veneman. (Foto: Joke Schot)

Compositie-opdracht Suzan Veneman voor Jong Metropole begin augustus in première gegaan

Op 2 augustus is de compositie die Suzan Veneman voor het Jong Metropole schreef in première gegaan tijdens een jubileumconcert van dat orkest in Radio Kootwijk. Veneman had de opdracht voor haar 'Song for Gaia' precies een jaar geleden gekregen als onderdeel van de Rogier van Otterloo Award 2024 die ze toen ontving. "Haar werk, met een diepe kennis van de jazztraditie en een frisse, eigentijdse benadering, is opwindend en relevant", aldus het juryrapport. De Rogier van Otterloo Award wordt jaarlijks door het Cultuurfonds uitgereikt aan 'de meest talentvolle Nederlandse, of in Nederland woonachtige, jonge componist, arrangeur, dirigent en/of orkestleider'. Tijdens het premièreconcert van het tienjarige Jong Metropole werd Venemans werk, in een programma getiteld 'The Best of Metropole', omlijst door stukken van onder anderen Maria Schneider, Vince Mendoza en Bob Brookmeyer.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

James Brandon Lewis in 2023 in Lanta-renVenster, R'dam. (Foto: Joke Schot)

'James Brandon Lewis is jazzmusicus van het jaar 2025'

Saxofonist James Brandon Lewis is in de 73ste Critics Poll van het Amerikaanse blad Downbeat als 'jazzartiest van het jaar' uit de bus gerold. Hij werd tevens gekozen tot beste tenorsaxofonist. Beste album is volgens de critici: Patricia Bren-nans 'Breaking Stretch' (Pyroclastic). Groep van het jaar is Mary Halvorson: Amaryillis. Grootste aanstormend talent: saxofonist Immanuel Wilkins en de beste aanstormende formatie: Isaiah Collier and the Chosen Few. Rietblazer Anthony Braxton wordt door de critici toegelaten tot de Downbeat Hall of Fame. Voor de Critics Poll brengen tientallen, meest Amerikaanse critici jaarlijks een stem uit. Jazzflits-medewerker Coen de Jonge was een van de niet-Amerikaanse critici die mee mochten stemmen.

De volledige uitslag van de 73ste Critics Poll is hier te downloaden:
<https://tinyurl.com/322mmsbx>.

Metropole Orkest wordt huisorkest van het Muziekgebouw Eindhoven

Het Metropole Orkest verbindt zich vanaf 2026 als huisorkest ('orkest-in-residence') aan het Muziekgebouw Eindhoven. Wat de samenwerking concreet inhoudt, is nog niet bekendgemaakt. Wel dat deze 'een unieke kans biedt om muziek, technologie en maatschappelijke impact samen te brengen in een duurzame, strategische samenwerking waaruit meerdere maatschappelijke projecten zullen voortvloeien', aldus een persbericht.

HNITA JAZZ CLUB VIERT ZEVENTIGSTE VERJAARDAG MET FEESTELIJKE VIJFDAAGSE

In de Hnita Jazz Club (Heist-op-den-Berg) wordt van 10 tot en met 14 september de zeventigste verjaardag van het podium gevierd. Onder anderen drummer Bruno Castellucci (81) is van de partij. Hij is de enige nog levende muzikant die in de loop van de jaren op de vier locaties van de club gespeeld heeft. Castellucci treedt 11 september op met zijn nieuwe formatie Legacy.

De Hnita Jazz Club begon in 1955 als Heistse Jazz-Club. Initiatiefnemers waren Juul Anthonissen (1931-2008) en enkele vrienden-muziek liefhebbers die zich afvroegen waarom Kempenaars voor een jazzoptreden naar Mechelen, Antwerpen of Brussel moesten. Onder anderen Chet Baker, Keith Jarrett, Charles Mingus, Sun Ra, Bill Evans, Toots Thielemans, Dexter Gordon, Archie Shepp, Art Blakey, Hank Mobley, Freddie Hubbard en Clark Terry deden de club in de loop van de jaren aan. Inmiddels is de Hnita Jazz Club de oudste nog actieve Belgische jazzclub. Tijdens de feestelijke vijfdaagse treedt ook blueszanger en -gitarist Roland Van Campenhout (81) op. Zijn eerste Hnita-optreden was in 1971. Hij komt in duo met harmonicaspeler Steven De Bruyn. Ook is de Hnita Big Band onder leiding van Dree Peremans van de partij. De aftrap wordt op 10 september gegeven met een vertoning van 'Juul's Ears', de documentaire die Philippe Cortens, Bob Maes en Carlo Dieltjens in 2017 maakten over Juul Anthonissen en de Hnita Jazz Club.

Ola Tunji met de eerste prijs. (Persfoto)

OLA TUNJI WINT CONCOURS GENT JAZZ TALENT

Het kwartet Ola Tunji heeft op 18 juli het concours Gent Jazz Talent 2025 gewonnen. Het kwartet kreeg niet alleen de eerste prijs van de jury, maar ook de Publieksprijs. De Gent Jazz Talentdag werd dit jaar voor het eerst gehouden als onderdeel van het festival Gent Jazz. Ola Tunji moest het opnemen tegen gitarist Tomas Casella en Bex.

Ola Tunji bestaat uit Ornella Noulet (sax), Egon Wolfson (drums), Anthony Jouravsky (contrabas) en Loïc Lengagne (piano). De leden ontmoetten elkaar in 2023 en delen een liefde voor de muziek van de saxofonisten John Coltrane, Pharoah Sanders en Albert Ayler. In september 2024 bracht de groep een epee uit. Een eerste album is in de maak. Als winnaars van Gent Jazz Talent ontving de groep onder meer een bedrag van 12.000 euro, een optreden tijdens het Brussels Jazz Weekend 2026 en het festival Gent Jazz 2026.

Eerste Nederlandse 'Jazz Camp for Girls' in Maastricht

De jazzafdeling van het Conservatorium van Maastricht presenteert als eerste een Nederlandse versie van het in Denemarken ontwikkelde 'Jazz Camp for Girls'. Het vindt van 13 tot en met 16 oktober plaats. Het muziekkamp is bedoeld voor meisjes van 12 tot 16 jaar die een instrument bespelen en nieuwsgierig zijn naar jazz, improvisatie en samenspel. De meisjes worden begeleid door Kika Sprangers (saxofoon), Louise van den Heuvel (basgitaar) en programma-leiders Marloes De Nul (loopstation) en Sam Teeuwen (saxofoon). Het idee voor een muziekkamp alleen voor meisjes ontstond in 2014 in Denemarken. Sindsdien zijn vergelijkbare kampen ook in onder meer België, Duitsland, Canada, India, Turkije en Zweden georganiseerd. Het kamp wil bijdragen aan een evenwichtiger vertegenwoordiging van vrouwen in de jazz. Aan het muziekkamp mogen alleen meisjes meedoen, omdat volgens de initiatiefnemers in een gemengd gezelschap jongens vaak sneller de leiding nemen.

Nu ook Blue Note Club in Hollywood

Op 14 augustus is in Hollywood op Sunset Boulevard een nieuwe vestiging van de New Yorkse Blue Note Jazz Club geopend. Op de openingsavond trad pianist Robert Glasper op. Onder anderen Ravi Coltrane, Esperanza Spalding en Kamasi Washington zullen de komende tijd in de Blue Note Los Angeles optreden. De Blue Note Jazz Club heeft nu wereldwijd elf vestigingen.

Jazz Night in America is een NPR-programma dat op diverse Amerikaanse jazzstations wordt uitgezonden.

BEZUINIGING OP AMERIKAANSE PUBLIEKE OMROEP TREFT OOK JAZZSTATIONS

Een bezuiniging van 950 miljoen euro op de Amerikaanse publieke omroepen NPR (National Public Radio) en CPB (Corporation for Public Broadcasting) raakt ook Amerikaanse jazzstations. NPR levert onder meer nieuwsuitzendingen en programma's aan jazzstations als WBGO, KNKX en KCSM. Geld ontvangen ze van de CPB. De maatregel van de federale overheid werd eind juli door president Trump gesanctioneerd.

WBGO (Jazz 88.3 FM), gevestigd in Newark (New Jersey), is een vooraanstaand Amerikaans jazzstation. Het werkt nauw samen met NPR. KNKX (88.5 FM) zendt uit vanuit Seattle en Tacoma, Washington: 'KNKX delivers jazz, blues and news that inspires, enlightens and connects our community'. Daarnaast verzorgt het op internet de klok rond wereldwijd jazz via het kanaal Jazz24. Het station zal het met minimaal 600.000 dollar minder aan inkomsten moeten gaan doen: "I say at least because the CPB negotiated music rights on our behalf, and the financial repercussions of losing this benefit are undetermined. We estimate between \$150,000 to \$250,000 annually", aldus algemeen directeur David Fisher op internet. KCSM, beter bekend als Jazz 91 FM, zit aan de oostkust in San Mateo, Californië. Het brengt de klok rond jazz in de ether - waaronder NPR-programma's als 'Jazz Night in America' met Christian McBride en via diverse stations uitgezonden in de hele VS - en NPR-nieuwsuitzendingen. De publieke omroep steunt in de Verenigde Staten voor een groot deel op giften van luisteraars. Door op hen een extra beroep te doen hopen de stations het gat te kunnen dichten. Lukt dat niet, dan zullen er mogelijk shows moeten worden geschrapt of kan men minder live-uitzendingen verzorgen. Minder jazz op de publieke omroep zal ook op de Amerikaanse jazzscene zijn repercussies hebben. Veel aanstormende jazzmuzikanten zijn op de radio voor het eerst te horen bij NPR-stations.

OVERLEDEN

Sheila Jordan, 11 augustus '25 (96)

Zangeres. Was al over de dertig toen ze door bemiddeling van George Russell in 1962 haar eerste elpee maakte, 'Portrait Of Sheila'. Dat was op Blue Note. Daarvoor was zij al gefascineerd geraakt door de bebop van altsaxofonist Charlie Parker, met wiens pianist Duke Jordan zij een huwelijk aanging en de achternaam overnam. Hoewel de plaat met respect werd ontvangen duurde het tot de jaren zeventig dat zij eindelijk doorbrak met diverse optredens en tournees. En met vrijere vormen dan bop alleen, maar het bleef wel altijd jazz. Werkte veel samen met pianist Steve Kuhn en de bassisten Cameron Brown en Harvie Swartz.

Beluister 'Portrait Of Sheila' hier:
<https://tinyurl.com/8j6fw79>

Eddie Palmieri. (Foto: Jens Vajen)

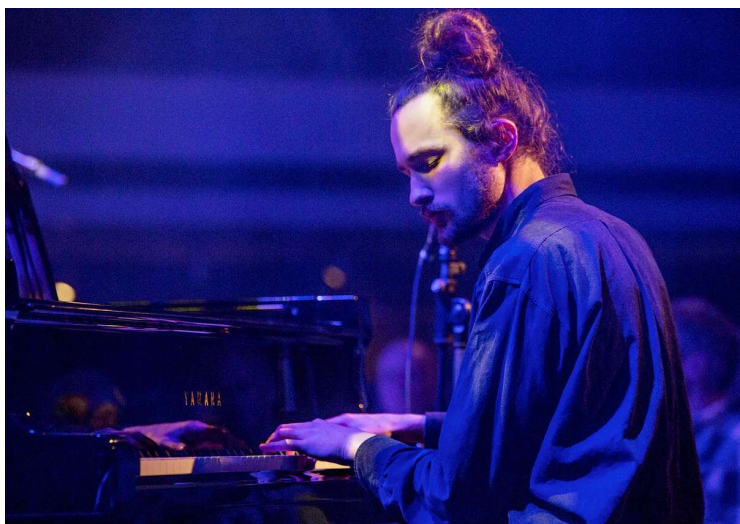
Eddie Palmieri, 6 augustus '25 (88)

Amerikaanse pianist en bandleider. Werd opgevoed in New York in een Latijns-Amerikaanse omgeving en daarvan getuigt ook zijn muziek: een mengeling van salsa en hard bop met inlijving van percussionist Cal Tjader, trompettist Brian Lynch en trombonist Conrad Herwig.

Nancy King, 5 augustus 2025 (85)

Zangeres, zong al vroeg in plaatselijke kringen: in Oregon met bassist Glen Moore en in San Francisco met altist Pony Poindexter. Drong pas door in de jaren negentig. Maakte opnamen met bassist Ray Brown en pianist Fred Hersch. In 1996 was zij solist bij het Metropole Orkest. (jjm)

[vervolg op pagina 17...](#)

Fergus McCreadie. (Foto: Joke Schot)

FERGUS MCCREADIE LEVERT BIJDRAGE AAN SOUNDTRACK NIEUWE SPIKE LEE-FILM

De Schotse pianist Fergus McCreadie heeft met zijn trio in New York opnames gemaakt voor de soundtrack van 'Highest 2 Lowest', de nieuwe film van regisseur Spike Lee. McCreadie's stuk 'Stony Gate' wordt ingepast in de filmmuziek van componist Howard Dressin.

Toen Spike Lee met hem in contact trachtte te komen, dacht McCreadie dat er iets niet klopte, zo vertelt hij 15 augustus op de website [bbc.com](https://www.bbc.com): "I got a call from a New York number in July last year. I just assumed it was spam, and then I got an email from someone saying it was Spike Lee - I thought that was spam too. Eventually I think my manager was like 'maybe we should just check in case it is real' and it turned out it was real." Nadat Lee in Edinburgh een optreden van de Schotse pianist had bijgewoond, was de zaak beklonken. In de studio kregen de musici - McCreadie, bassist David Bowden en drummer Stephen Henderson - eerst het stuk van de film te zien, waarbij hun muziek zou komen, om de juiste emotie te treffen. Daarna werd er opgenomen: "It was more of a playing gig rather than a composing gig in a way. Spike really wanted to incorporate Stony Gate into the score so Howard orchestrated that, and then we just came and played the music." McCreadie kijkt met genoegen terug: "It's honestly crazy, but it's also a real honour to be amongst all the musicians that made this soundtrack happen."

Zilveren Waalbrugspeld voor Bo van de Graaf

Burgemeester Bruls heeft op zaterdag 21 juni een Zilveren Waalbrugspeld uitgereikt aan saxofonist Bo van de Graaf. De uitreiking vond plaats tijdens een concert met zijn programma 'Solfestice' in het Nijmeegse cultuurcentrum Brebl. Van de Graaf kreeg de onderscheiding 'omdat hij Nijmegen op de kaart heeft gezet wat betreft jazz- en geïmproviseerde muziek'. Van de Graaf kijkt terug op een muzikale loopbaan van ruim vijftig jaar. De Zilveren Waalbrugspeld is een onderscheiding voor mensen die zich minimaal tien jaar op bijzondere wijze hebben ingezet voor de Nijmeegse samenleving.

Onze nieuwsredactie zet regelmatig actuele berichten op Facebook. Zo blijft u op de hoogte van de laatste ontwikkelingen: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

JAZZ OP DE PLAAT

HET ARTIS ORKEST

Animalism

Ic Disc

In het jaar dat I Compani zijn veertigjarig bestaan viert (en tevens de afscheidstournee start) brengt saxofonist Bo van de Graaf het debuutalbum uit van zijn nieuwe Artis Orkest. Dat begon zijn leven op Die-rendag (4 oktober) in de Amsterdamse Roode Bioscoop, maar gaat nu als vast ensemble de wereld in. Hoewel de bezetting bestaat uit een aantal getrouwen uit I Compani, klinkt de groep toch anders. Zonder bas en drums is het veel meer een kamermuziekbezetting, en er vallen voor de musici flink wat noten te lezen. Zo heeft pianist Guus Janssen twee stukken van de obscure Italiaanse componist Vittorio Rieti (1889-1994) op geheel eigen wijze gearrangeerd, met de nodige speelsheid én heerlijke dissonanten. Een andere belangrijke component in het repertoire vormen dierengedichten van onder meer Ingmar Heytze, Rudy Kousbroek en de koning van het 'light verse', Kees Stip. Ze worden op theatrale wijze voorgedragen door David Vos, die 'De Blauwbilgorgel' van Cees Bud-dingh fijne, muzikale klankpoëzie maakt. In dit stuk mag de groep zich overigens uitleven in (vrije) improvisatie. In 'Ratelslang' improviseert Van de Graaf op Breukeriaanse wijze om de poëzie van Patty Scholten heen, en in 'Pigs in love' opent hij met een Sonny Rol-lins-achtige tenorsolo. Verder horen we vintage Van de Graaf-composities waarin vaak de invloed te horen is van Nino Rota ('Dansende honden') en Gato Barbieri ('Zachte regen', met een fijn citaat uit 'Intocht der gladiatoren'). Als extraatje zijn twee 'livetracks' toegevoegd, met fagottist Jan Willem van der Ham als zevende groeps-lid. Hij improviseert rond een tekst van Maarten van Roozendaal ('Otto') en soleert in 'Jo-jo jive', een klassieker van Guus Janssen opgedragen aan het renpaard Jojo Buitenzorg. Hierin horen we ook nog even het thema van 'Rawhide' langskomen. Van der Ham is inmiddels vast bandlid geworden, en van dit Artis Orkest gaan we de komende jaren hoop-lijk nog veel meer moois horen. **Herman te Loo**

Bezetting:

David Vos (stem), Bo van de Graaf (sopraninosax, so-praansax, altsax, tenorsax), Maripepa Contreras (hobo), Saskia Meijs (altviool), Michel Mulder (bandoneon), Guus Janssen (piano) + Jan Willem van der Ham (fagot).

Beluister hier een track van het album ----->

Bent u op zoek naar de recensie van een be-paalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

REZ ABBASI ACOUSTIC QUINTET

Sound Remains

Whirlwind Recordings

De Amerikaanse jazzgitarist Rez Abbasi (1965) werd geboren in Pakistan, maar emigreerde al op vierjarige leeftijd naar Zuid-Californië. Hij genoot zijn opleiding in jazz en klassieke muziek aan de Manhattan School of Music. Abbasi groeide uit tot een grote naam in de jazz in de VS. Inmiddels is zijn zeventiende album uit, 'Sound Remains'. Hij is daarop te horen met zijn vaste begeleiders Bill Ware (vibrafoon), Stephan Crump (bas) en Eric McPherson (drums) plus de Afro-Ameri-kaanse percussionist Hasan Bakr.

De tijd staat nooit stil bij Abbasi, zegt hij zelf. Hij is voortdurend op muzikale reis en zijn composities weerspiegelen de veranderende stromingen in zijn le-ven, van persoonlijke introspectie tot de bredere soci-ale landschappen die hij vanuit zijn huis in New York observeert. 'Sound Remains' markeert een terugkeer naar de warmte en directheid van de akoestische gi-taar met de al lang bestaande akoestische groep van Abbasi.

Rez bespeelt alleen gitaren met stalen snaren. "Ik wil-de weer in contact komen met de intimiteit van mijn akoestische groep en alleen de akoestische gitaar be-spelen. Deze keer gaf het extra element van Bakrs percussie-improvisatie in de band een nieuwe dimen-sie aan mijn nummers." 'Sound Remains' is een per-sonlijk album met acht tracks. Rez demonstreert een grote vaardigheid op zijn instrument met snelle no-tenreeksen, maar speelt zeer ingetogen. De akoesti-sche sound van zijn gitaar is bijzonder aangenaam.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Rez Abbasi (gitaar),
Bill Ware (vibrafoon),
Stephan Crump (bas),
Eric McPherson (drums), Hasan Bakr (percussie).

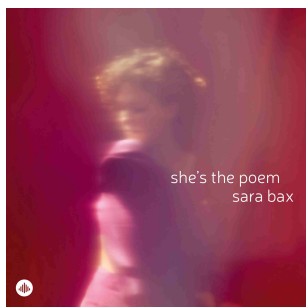
Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/3hb78k47>

Luister hier naar 'Trionade/De Blauwbilgorgel':

https://youtu.be/8MBR_tp6ahU?feature=shared

SARA BAX
She's The Poem
Challenge Records

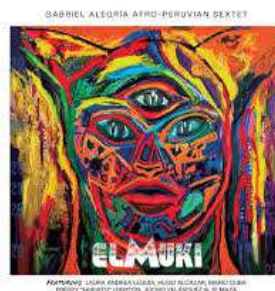

De jonge singer-songwriter Sara Bax (1997) is een nieuwe stem in de Nederlandse jazzscene. Ze komt uit Arnhem, werkt al enige tijd met de gearriveerde bugelspeler Angelo Verploegen en pianist Jeroen van Vliet, met wie ze het ep'tje 'Boy On The Moon' maakte, en ze speelt trompet in het ArtEZ Big Collective. Haar debuut-cd 'She's The Poem' laat haar kwaliteiten als componist, tekstschrijver en zangeres horen. Meer dan een muzikant voelt ze zich een kunstenaar die door middel van muziek communiceert. In tien bijzondere composities, gezongen in het Engels, Frans, Nederlands, Spaans en Portugees, is dit debuut een demonstratie van haar kunne. Alleen het aan dichteres Alfonsina Storni opgedragen nummer 'Alfonsina y el mar' is niet van haar hand. De kunne van Bax is niet gering. Haar dictie en zuiverheid zijn boven elke twijfel verheven.

Haar teksten gaan over het belangrijkste in haar nog jonge leven: de liefde in al zijn vormen en het verlies daarvan. In acht portretten zingt ze een ode aan mensen die meestal onbekend blijven. Soms is duidelijk over wie het gaat. 'Frida' gaat over schilderes Frida Kahlo en het instrumentale 'Jeroen' heeft de naam gekregen van de pianist, die een vrije romantische improvisatie speelt, waarin Sara niet zingt, net zoals in het verstilde instrumentale 'Trumpet's lament'. In dit voor Angelo Verploegen geschreven nummer vormt hij met Jeroen van Vliet een droomduo. In andere nummers vullen ze samen met de prachtig strijkende cellist Joshua Herwig de stem van Bax aan met korte solo's en versieringen. Drummer Maximilian Hering houdt zich bescheiden op de achtergrond. De muziek is vrijwel steeds in medium tempo, de variatie is te vinden in de opgeroepen wisselende sfeer, de teksten in verschillende talen en de afwisseling met twee instrumentale nummers. Sara Bax klinkt als een atypische jazz-zangeres. Invloeden uit volksmuziek en andere culturen zijn duidelijker te herkennen dan jazzinvloeden. Een Arabisch klinkend 'Gaia' wordt gevolgd door 'Michael' (<https://tinyurl.com/4k6wzuc>) in Braziliaanse sfeer. De muziek is zeer toegankelijk en poëtisch, en op een veel breder publiek gericht dan op jazzliefhebbers alleen. Sara Bax is op haar debuut eigenlijk een zangeres uit een andere wereld die door haar indrukwekkende kwartet het jazzidoom wordt ingetrokken. **Tom Beetz**

Bekijk hier de bezetting van het album ----->

GABRIEL ALEGRÍA AFRO-PERUVIAN SEXTET
El Muki
Saponegro

El Muki is een beschermheilige voor de mijnwerkers van Peru. Deze mythologische figuur geeft de mijnwerkers de kracht en de spirit om hun gevaarlijke werk te doen. Rond El Muki zijn er talloze verhalen en deze hebben trompettist Gabriel Alegría geïnspireerd om een cd te wijden aan dit Peruviaanse fenomeen. Samen met saxofoniste Laura Andrea Leguía heeft hij een aantal stukken geschreven voor zijn Afro-Peruvian Sextet. De stukken staan bol van lokale ritmes en melodielijnen. En wat blijkt: ze klinken verrassend jazzy. Wie een cd met onversneden salsa verwacht komt bedrogen uit. Maar er kan gedanst kan worden, want de grooves van Gabriel Alegría zullen het op menige dansvloer goed doen. Alegría timmert al twintig jaar aan de weg met zijn sextet en pendelt tussen Lima en New York. Zijn muziek is door de jaren heen een verrassende mix van stijlen en ritmes geworden. Zelf heeft hij een lyrische trompetsound; fraai van toon met mooie ronde overgangen. Gitarist Jocho Velásquez tapt in het openingsnummer 'El Muki' uit een ander vaatje. Hij ramt zijn akkoorden eruit met een intensiteit die niet zou misstaan in een vette rockband. Maar evenzo speelt hij beeldschoon akoestische gitaar in het vederlichte 'Panabe', dat verwijst naar de lokale roze dolfijn. Saxofoniste Laura Andrea blaast intense solo's op haar sax zoals in het nummer 'La zafra'. De ritmesectie is puik en geeft de muziek een luchtige sfeer door de open structuur van hun samenspel. Als uitsmijter is er een uitbijtertje: 'Walking to the moon' van de Police, dat feitelijk met de mijnwerkers van Peru niet zo veel gemeen heeft. Alhoewel, wandelen op de maan is net als afdalen in de mijnen van Peru ook een linke bezigheid.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Gabriel Alegría (trompet), Laura Andrea Leguía, JF Maza (saxen), Hugo Alcázar (drums), Mario Cuba (bas), Freddy 'Huevito' Lobatón (percussie), Jocho Velásquez (gitaar).

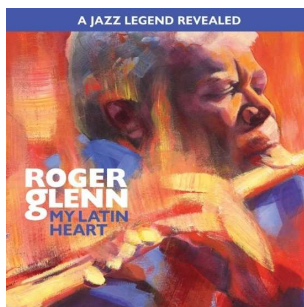
Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/y38hms33>

Bezetting Sara Bax:

Sara Bax (zang), Angelo Verploegen (bugel), Jeroen van Vliet (piano), Joshua Herwig (cello), Maximilian Hering (drums).

ROGER GLENN
My Latin Heart
Patois Recordings

Er is een ballad bij met warme, zacht aangeblazen noten op de dwarsfluit, dicht op de microfoon. Een stuk waarin de leider altsaxofoon speelt, en dat heel verrassend doet in de stijl van altsaxofonist Paul Desmond. Kwetsbaar, ijl. Elders horen we hem als vibrafonist, zanger en percussionist. Hij schreef vrijwel alles zelf; veelal pittige arrangementen voor zijn Latin-ensemble, waarbij de lijnen voor bas en gitaar, de pianoakkoorden en de vele slagwerkaccenten als een complex vlechtwerk in elkaar grijpen.

Deze leider is Roger Glenn (80), een allrounder uit de 'Bay Area'. Op en top een professional, zo blijkt uit enig graafwerk. Ging op tournee met Cal Tjader, Taj Mahal, Steely Dan, Count Basie, Kurt Elling en meer veeleisende bandleiders die zo op het oog niets met elkaar te maken hebben. Zijn moeder hield van Cubaanse ritmes – die horen we hier dan ook – en zijn vader was Tyree Glenn (1913–1974). Trombonist en vibrafonist bij Ellington en Armstrong. Zijn broer is Tyree junior (1940), ook een muzikant.

Onvermeld blijft wanneer dit album werd opgenomen. Wát we zeker weten, is dat zijn drummer Paul van Wageningen in 2012 overleed, en dat nagenoeg alle muzikanten op 'My Latin Heart' ook te horen zijn op het album 'Muziek' uit 2010 van de VW Brothers; de band van Paul en zijn broer, basgitarist Marc.

De opnamen hebben dus een tijd op de plank gelegen. Dat zal niets met de kwaliteit te maken hebben; alles klinkt fris en creatief, met ook voldoende ruimte voor jazzy improvisaties. Paul zorgt voor een krachtige, solide begeleiding en speelt alle partijen zó van blad. Tegelijk houdt hij zich in, want er zijn meerdere percussionisten aanwezig die hij niet in de wielen wil rijden.

De oudere lezer herinnert zich misschien hoe Paul van Wageningen als veertienjarig jeugd wonder al langs de Nederlandse podia trok met gitarist Wim Overgaauw en saxofonist Hans Dulfer. Paul en Marc emigreerden eind jaren zeventig naar de Bay Area; ze bouwden er een goede reputatie op, maar verdwenen uit het gezichtsveld van de Nederlandse scene. Wie over hen meer wil weten, verwijs ik naar mijn boek 'Jazz in de schaduw/15 onderbelichte musici' dat eind oktober verschijnt – zie ook het nieuwsbericht op pagina 2 van deze Jazzflits.

Jeroen de Valk

Bekijk hier de bezetting van het album ----->

REMBRANDT FRERICHS TRIO
The Blue Hour Sessions
Just Listen Records

Pianist Rembrandt Frerichs heeft alweer zijn achttienste album als leider van zijn Rembrandt Frerichs Trio gepresenteerd. De cd heet 'The Blue Hour Sessions' en bevat volgens Rembrandt 'jazz voor op het breekpunt tussen dag en nacht'. Dat klopt. Het trio vertolkt buitengewoon relaxed elf (over)bekende stukken uit het Great American Songbook, waaronder 'Smile', 'For all we know', 'Detour ahead' en 'Basin street blues'. Het sfeertje is een beetje dat van een rokerige nachtclub waar in het schemerduister menig glas whisky wordt genuttigd en de pianist van dienst onverstoord zijn werk doet. In werkelijkheid zaten Frerichs, bassist Jos Machtel en drummer Vinsent Planjer in het Muziek centrum van de Omroep (MCO) in Hilversum. De mannen gingen aan de slag met minimale afspraken en vonden elkaar in smaakvolle improvisaties met respect voor de originelen. Frerichs zegt daarover: "Het is vertrouwd repertoire, maar dan onvoorspelbaar gespeeld."

De titel refereert aan het blauwe uur: het moment, bekend uit de fotografie, waarop de dag overgaat in de nacht, de wereld tot stilstand lijkt te komen en de contouren van overdag wat zachter worden. Rembrandt speelde op de Steinway D-concertvleugel van het MCO en dat instrument klinkt meer dan voortreffelijk, mede dankzij opnametechnicus Jared Sacks, die gebruikmaakte van een ultra-high-end DSD-technologie. Sacks omschrijft het resultaat van zijn opnames treffend als "een album voor de connaisseur én voor de dromer, voor wie luistert met het hoofd, maar vooral met het hart".

Hans Invernizzi

Bezetting:

Rembrandt Frerichs (piano),
 Jos Machtel (bas),
 Vinsent Planjer (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/mftz86mv>

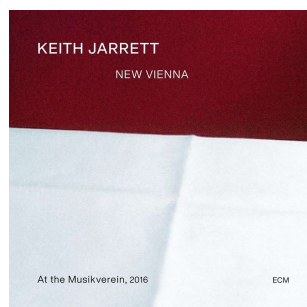
Bezetting Roger Glenn:

Roger Glenn (fluit, altsaxofoon, vibrafoon, zang, percussie), David K. Matthews (piano), Ray Obiedo (gitaar), David Belove (basgitaar), Paul van Wageningen (drums), Derek Rolando (conga's), in enkele stukken: John Santos en Michael Spiro (zang, percussie).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/kz2hwc79>

KEITH JARRETT
New Vienna
 ECM

Meesterpianist Keith Jarrett (1945) heeft een gigantisch oeuvre tot stand gebracht in verschillende idiomen. Het omvat onder meer opnamen als sideman bij trompettist Miles Davis; met saxofonist Charles Lloyd; met zijn eigen trio en zelfs met hedendaagse en oudere klassieke muziek. Daarnaast gaf hij in de loop der tijd solo-concerten met lange 'vrije' improvisaties. Veel daarvan is op plaat uitgebracht. Een herseninfarct in 2018 heeft Jarrett verder optreden onmogelijk gemaakt, maar zijn werk is ruimschoots gedocumenteerd.

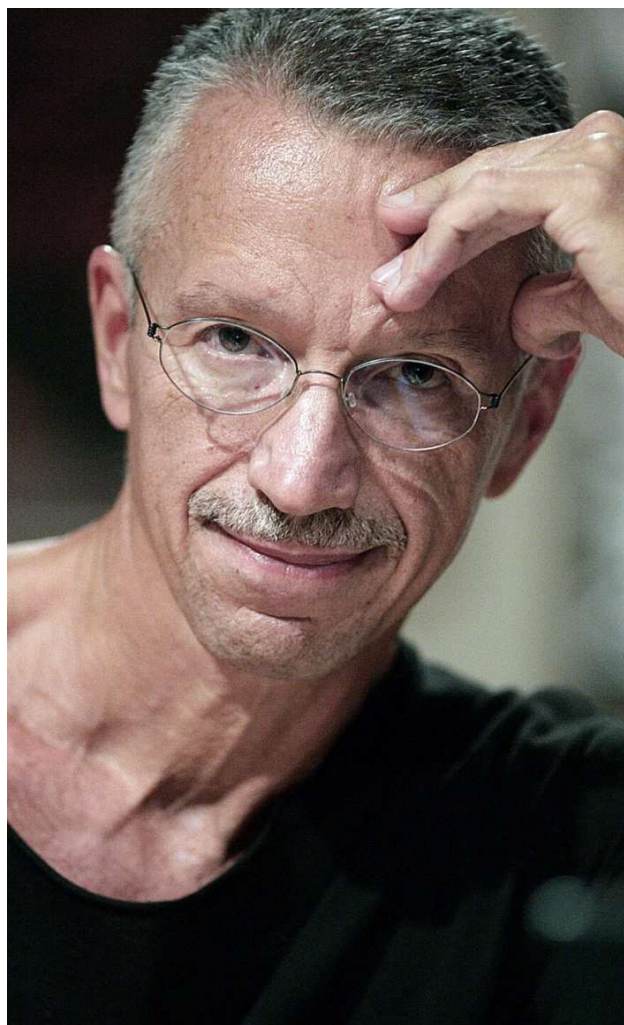
Niet alleen in kringen van jazzliefhebbers, maar ook daarbuiten geniet Keith Jarrett grote bekendheid. Zo verwierf met name het soloconcert uit 1975, op de plaat gezet als het 'Köln Concert', destijds grote populariteit. Het album was eind jaren zeventig voor velen een 'must-have'.

Jarrett verzorgde soloconcerten over de hele wereld en in 2016 bezocht hij voor de tweede keer Wenen, dit keer in het beroemde gebouw van de Weense Musikverein. Opnamen van dit concert zijn thans door ECM uitgebracht onder de titel 'New Vienna'.

In vergelijking met vroegere soloconcerten is er een belangrijk verschil. Ging het eerder doorgaans om lange improvisaties, soms (Köln) bijna een uur onafgebroken, nu zijn de stukken aanmerkelijk korter, van ruim twee minuten tot ruim tien minuten.

De tien delen hebben allemaal een eigen idioom. Soms wordt er met snelle, licht swingende virtuoze loopjes dicht tegen 'hard core'-jazz aangeschurkt. In andere delen wordt er een meditatieve sfeer geschapen. Nadat 'Part I' als het ware zoekend is begonnen, met drukke overwegend chromatische loopjes, wordt er gaandeweg een vast tempo gevestigd voor de rest van het deel. Het volgende deel brengt ons, middels een langzame klankimpressie met veel rust en ruimte, meteen in een – wat je kunt noemen – echte 'ECM sfeer'.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Keith Jarrett in 2015. (Foto: Rose Anne Colavito)

Bijzonder fraai en meeslepend is 'Part VII', waar in een langzaam tempo over een enigszins Spaans aandoend idioom, gedoseerd en ademend wordt gespeeld. Dit stuk heeft hitpotentie, al zou het daarvoor gepromoot moeten worden. Vergeet Einaudi maar; dit heeft pas echt grote klasse.

Jarrett schrikt in een volgend deel overigens niet terug voor een vette blues-shuffle, op een doodgewoon bluesschema in C. Met aanstekelijke swing schept hij een 'sophisticated' variant op boogie-woogie. Het daaropvolgende 'Part IX' is een langzaam gospelachtig stuk op twee akkoorden, in D. Heel doorzichtig en met voldoende ruimte. In mijn beleving berustte het succes van het 'Köln Concert' (inmiddels vijftig jaar geleden) voor een groot deel op zo'n benadering. Het concert wordt afgesloten met een improvisatie over de oude standard 'Over the rainbow'.

In 2018 kwam er een eind aan Jarretts carrière. Het tweede Weense concert is - onbedoeld - een waardige afsluiting.

Ruud Bergamin

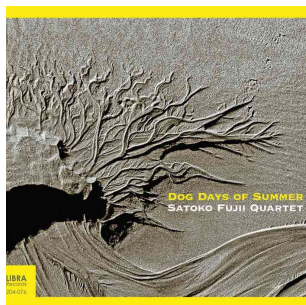
Bezetting:

Keith Jarrett (piano).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/4rv968ky>

SATOKO FUJI QUARTET
Dog Days Of Summer
 Libra Records

Eind 2022 maakte de Japanse pianiste-componiste Satoko Fuji haar honderdste plaat. Dat ze niet achter de geraniums zou kruipen, was toen al een duidelijke zaak. Inmiddels heeft ze alweer een aantal albums op haar eigen Libra Records uitgebracht, waarvan 'Dog Days Of Summer' het nieuwste is. Bijzonder hieraan is dat ze hiervoor het kwartet Vulcan bij elkaar heeft gehaald waarmee ze haar eerste plaatopnamen maakte, begin deze eeuw. De 'liner notes' maken duidelijk dat het daarbij niet om een nostalgische reünie gaat, maar om de ervaring van een groep die nooit echt opgeheven is. Een belangrijke rol daarbinnen is weggelegd voor basgitarist Hayakawa Takeharu, die met zijn zware geluid het klankbeeld wortelt in jazzrock en progrock. Fuji, die voor alle composities tekent, voegt daar een stevige scheut (free)jazz en improvisatie aan toe, en dat maakt de mix volstrekt eigen. We horen beukende staccato's in 'Metropolitan expressway' die doen denken aan bands als Dr. Nerve en het Nederlandse Blast. Trompettist (en echtgenoot) Natsuki Tamura voegt met zijn melodielijnen lyriek toe, en danst in 'Circle dance' heerlijk over de aanstekelijke groove heen. In het titelnummer speelt hij de rol van de zanger in wat haast een popliedje lijkt. Drummer Tatsuya Yoshida heeft geen enkele moeite met de wisselende en vaak oneven maatsoorten in 'A Parcel for you', terwijl hij waar nodig ook messcherpe rockbeats of vrije drumsolo's levert. En Fuji is de veelzijdige pianist die we kennen van al die andere 100+ albums: speels, lyrisch, maar ook meedogenloos waar dat nodig is.

Herman te Loo

Bezetting:

Natsuki Tamura (trompet),
 Satoko Fuji (piano, composities),
 Hayakawa Takeharu (basgitaar),
 Tatsuya Yoshida (drums).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/zb5aawwa>

JAZZ ORCHESTRA OF THE CONCERTGEBOUW
The Second Time Around
 JOC Records

Europa's First Lady of Jazz Rita Reys nam in 1965 het album 'Rita Reys Meets Oliver Nelson' op. De Amerikaanse saxofonist, componist en arrangeur Oliver Nelson (1932-1975) schreef de arrangementen. In zijn zoektocht naar hoe de Amerikaanse jazz na de oorlog voet aan de grond kreeg in Nederland vond het Jazz Orchestra of the Concertgebouw het tijd om de tien stukken van de iconische plaat in 2024 opnieuw uit te voeren en op te nemen onder de titel 'The Second Time Around' met medewerking van vocalisten Fay Claassen, Anna Serierse en Esther Van Hees.

De originele manuscripten van Nelson, die inmiddels zijn opgenomen in het Nederlands Jazz Archief, bleken bewaard gebleven. Ze werden twee jaar geleden ontdekt in het werkarchief van Rogier van Otterloo en in de nalatenschap van Rita Reys. De plaat 'Rita Reys Meets Oliver Nelson' groeide uit tot één van de Nederlandse hoogtepunten van moderne jazz en verwierf een ware cultstatus.

'The Second Time Around' begint en eindigt met twee nieuwe bewerkingen van de beroemde Nelson-composities 'Stolen moments' en 'Hoe down'. Het is in alle opzichten een waardig eerbetoon geworden door een geïnspireerd orkest onder leiding van Johan Plomp. Claassen, Serierse en Van Hees zetten alle drie hun beste beentje voor en zingen de bekende titels – ieder op eigen wijze – onberispelijk. Ze proberen nergens Rita Reys te imiteren en dat is verstandig. De plaat bevat twaalf heerlijk swingende eigentijdse, respectvolle interpretaties en is veel meer geworden dan een kopie.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Marco Kegel, Jasper van Damme, Simon Rigter, Sjoerd Dijkhuizen, Jessie Brevé (saxen, fluit, klarinet), Wim Both, Erik Veldkamp, Jan van Duikeren, Ruud Breuls, Suzan Veeneman, Ellister van der Molen, Pilvi Kokkonen (trompet), Jan Oosting, Ilja Reijngoud, Bert Boeren, Martin van den Berg (trombone), Rob van Bavel, (piano), Martijn van Iterson (gitaar), Frans van Geest (bas), Marcel Serierse (drums). Dirigent Johan Plomp. Gastvocalisten: Fay Claassen, Anna Serierse en Esther Van Hees.

Beluister hier een nummer van de plaat:
<https://www.youtube.com/watch?v=DVE9s2EbfpU>

VLADIMIR KOSTADINOVIC**Iris****Criss Cross Jazz**

De Servische drummer Vladimir Kostadinovic, woonachtig in Wenen, zei me niets. Is dat gek? Ik denk van niet, want ondanks zestien uitgebrachte cd's is 'Iris' pas zijn derde album onder eigen naam.

Als dit verandert en hij bekend wordt is dat waarschijnlijk mede te danken aan Jerry Teekens, die op voorbeeldige wijze de nalatenschap van zijn vader Gerry – het label Criss Cross Jazz – beheert en in stand houdt. Kostadinovic kreeg van hem de kans om met de beste jazzmuzikanten van New York dit album te maken, dat hem definitief op de kaart moet zetten. Vijf van de zeven composities zijn van zijn hand, en opgedragen aan zijn achtjarige dochter Iris, die de cd met een stukje 'spoken word' mag openen en dat nummer met woordloos gekraai van toen ze één jaar oud was, mag afsluiten. Verder is er nog een compositie van vibrafonist Loe Locke en de jazzstandard 'Airegin' van Sonny Rollins. De eigen composities zijn even sterk als 'Airegin', dat overigens door Kostadinovic zo onder handen is genomen dat het thema nog nauwelijks herkenbaar is.

Kostadinovic is de leider en dat laat hij horen. In niets lijkt hij op die andere drummende orkestleider Art Blakey, maar in de puls, de strakke hand en het overwicht dat hij tentoonspreidt doet hij aan hem denken. Kostadinovic is niet het type drummer dat de solisten de ruimte geeft met brushes en subtiele tikjes op zijn cymbalen. Hij is meer een orkaankracht die met rollende geluidsexplosies de solisten opjaagt tot topprestaties, en daarmee schatplichtig is aan drumlegende Joe Farnsworth. Zijn hedendaagse hardbop-composities nodigen ook uit tot topprestaties. Gastsaxofonist Chris Potter, die in de eerste twee nummers meedoet, ondervindt dat aan den lijve en wordt gedwongen het achterste van zijn tong te laten zien. Saxofonist Ben Wendel, doorgaans een keurige jongen, laat zijn meest rauwe kant horen. De Russische trompettist Alex Sipiagin, tegenwoordig in New York wonend, heeft al sinds 2001 zijn eigen spoor op Criss Cross achtergelaten, en doet ook hier naar meer smaken, terwijl vibrafonist Joe Locke in samenwerking met Kostadinovic de spanning hoog houdt.

Zolang Criss Cross doorgaat om uit de krochten van jazzland zulke vrolijk makende muziek op te duiken, is jazz best nog een lang leven beschoren.

Tom Beetz

Bekijk hier de bezetting van het album ----->

OLIVIER VAN NIEKERK**U2146x6****Dox Records**

'U2146x6' heet het debuutalbum van de Haagse gitarist en componist Olivier van Nierkerk (2002). De cd bevat zes originele stukken en een eigenzinnige bewerking van 'Strange meeting' van Bill Frisell. Op het snijvlak van jazz, elektronische sferen en groove-georiënteerde ideeën laat Van Nierkerk horen waar zijn muzikale wereld om draait.

Met wortels in de traditie van Wes Montgomery en Kenny Burrell, maar ook met invloeden van hedendaagse makers markeert Van Nierkerk met zijn band zijn huidige positie tussen de jazztraditie en vooruitgang en vernieuwing. Hij beschouwt zijn eersteling als een momentopname.

Olivier studeerde aan het Conservatorium van Amsterdam, waar hij les kreeg van topgitaristen als Reinier Baas en Jesse van Ruller. Tijdens zijn bachelor bracht Van Nierkerk een semester door aan het Conservatoire National Supérieur de Musique in Parijs. Olivier speelde op podia in heel Europa en de VS en studeert nu in New York aan de Manhattan School of Music.

Van Nierkerk hanteert een breed stijlenpalet. Hij schakelt van bebop naar ballads en latin. In het stuk van Frisell zoekt hij de sereniteit op. Olivier deinst niet terug voor een beetje pittige rock en een snuf elektronica, maar overall is hij een bekwame, rasechte en creatieve 'jazzier'. 'U2146x6' is een veelbelovend debuut van een musicus die weet waar zijn kracht ligt, namelijk in energiek samenspel.

Hans Invernizzi**Bezetting:**

Olivier van Nierkerk (gitaar), Miguel Valente (altsax), Jérémie Lucchese (tenorsax), Levi Harvey (piano, orgel), Stefan Lievestro (bas), Teunis Loot (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/6h528et9>

Bezetting Vladimir Kostadinovic:

Vladimir Kostadinovic (drums), Ben Wendel (tenorsax), Alex Sipiagin (trompet), Joe Locke (vibrafoon), Geoffrey Keezer (piano), Matt Brewer (contrabas) + Chris Potter (tenorsax).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/5cvw472e>

MARIA MULDAUR
One Hour Mama – The Blues Of Victoria Spivey
Nola Blue Records

Maria Muldaur werd geboren als Maria Grazia Rosa Domenica D'Amato (1942, Greenwich Village, New York City). Ze zingt en speelt fiddle, haar stijl is geworteld in folk, blues, vintage jazz, jugband, gospel, country en R&B. Begin jaren zestig maakte ze als Maria D'Amato deel uit van de Even Dozen Jug Band. Die band had een opnamecontract met Spivey Records, Victoria Spivey's label, en de jonge Maria kreeg van blueszangeres Spivey een spoedcursus 'early blues'. De dertienkoppige band viel echter na korte tijd uiteen. In 1964 sloot Maria zich aan bij Jim Kweskin & The Jug Band. En daar liep ze zanger-gitarist Geoff Muldaur tegen het lijf. Ze trouwden en sinds 1964 heet zij Maria Muldaur. Na de scheiding in 1972 begon ze onder haar huwelijksnaam aan een solocarrière. (Haar eerste album 'Maria Muldaur' met onder anderen gitarist Ry Cooder was direct raak. Het nummer 'Midnight at the oasis', dat op dit album staat, werd een gigantische hit: <https://tinyurl.com/m4tetwdu>).

Jim Kweskins band speelde tijdens de blues en folk revival van de jaren zestig een belangrijke rol met vernieuwend repertoire dat bestond uit een mengsel van jazz, Hawai pop, blues, Appalachian fiddle songs en rock and roll. Na vijf jaar en zes albums hield Kweskin het voor gezien en hief de band in 1968 op. In 1971 werd hij vicepresident van een bouwmaatschappij maar bleef, met soms grote tussenpozen, optreden en opnemen. Zijn laatste album is 'Never Too Late' (2024). Duetten met enkele van zijn favoriete zangeressen – drie songs met kleindochter Fiona, twee met Maria Muldaur. Het duet met Muldaur is een 'song' uit 1938 van Lil Hardin-Armstrong, 'Let's get happy together': <https://tinyurl.com/4educwk5>.

Maria Muldaur heeft in de loop van haar rijke carrière regelmatig samengewerkt met New Orleans-musici als Dr. John, Duke Heitger, David Torkanowsky en Tom Fischer. In 2007 nam ze het album 'Naughty, Bawdy & Blue' op met James Dapogny's Chicago Jazz Band met onder anderen Kim Cusack (klarinet, altsax) en Jon-Erik Kellso (trompet). Dr. Dapogny (1940-2019) – Professor of Music aan de University of Michigan, Jelly Roll Morton expert, pianist en bandleider – nam alle arrangementen voor zijn rekening. Voor het hier besproken album 'One Hour Mama' zijn drie tracks hiervan geremastered.
[vervolg in de kolom rechts...](#)

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

In 2021 bracht Maria een album uit met Tuba Skinny, de iconische, wereldberoemde straatband uit New Orleans die vroege blues-, jazz- en jugbandmuziek uit de jaren 1920-1930 maakte. Met Shaye Cohn (cornet, piano & leider) en onder anderen Craig Flory (klarinet), Barnabus Jones (trombone) en Todd Burdick (tuba). Daar stond ook Lil Hardin-Armstrong's 'Let's get happy together' op: <https://tinyurl.com/yc26e8vw>.

'One Hour Mama' is Muldaurs eerbetoon aan Victoria Spivey, die haar wegwijs maakte in de blues. Een betere mentor had ze zich niet kunnen wensen. Victoria Regina Spivey (1906-1976) was blueszangeres en songwriter, en speelde piano, orgel en ukelele. In 1961 richtte ze platenlabel Spivey Records op. Ze werkte met Louis Armstrong, King Oliver, Clarence Williams, Luis Russell, Lonnie Johnson, Muddy Waters en Bob Dylan. Spiveys bekendste songs zijn 'TB blues', 'Dope head blues' en 'Black snake blues'. Spivey schrok niet terug voor seksueel getinte teksten en dat viel tijdens de seksuele revolutie van de jaren zestig en zeventig in goede aarde.

Het album is een compilatie met drie orkesten en bevat twaalf 'songs'; drie met James Dapogny's band uit 2007, twee met Tuba Skinny en zeven met een kwintet met gastoptredens van Elvin Bishop en Taj Mahal (zang) en Chris Burns (piano). Openingsnummer 'My handy man' is een song van Andy Razaf, door Spivey in 1928 opgenomen met Clarence Williams' Blue 5: <https://www.youtube.com/watch?v=sKrlp77BWCQ>. De dubbelzinnige tekst zet de toon voor de rest van het album. Deze klusjesman houdt zich niet bezig met het repareren van lekkende kranen maar is gespecialiseerd in klussen die zich gewoonlijk in de slaapkamer afspelen. Maria's bluesy en zwoele stem is bij uitstek geschikt voor dit repertoire, adequaat ondersteund door Dapogny's band. 'One hour mama' en 'TB blues' zijn de twee andere nummers met Dapogny. Tuba Skinny begeleidt Maria in 'Organ grinder blues' en 'Funny feathers'. Ook 'Organ grinder blues' werd in 1928 door Spivey op de plaat gezet met Clarence Williams' Blue 5: <https://tinyurl.com/cekndr2f>. Alle twaalf songs, waaronder zeven eigen composities, zijn ooit door Victoria Spivey opgenomen. Maria Muldaur heeft haar ziel en zaligheid in deze songs gelegd en heeft met dit album een prachtig eerbetoon afgeleverd. Je waant je een album lang in het oude New Orleans.

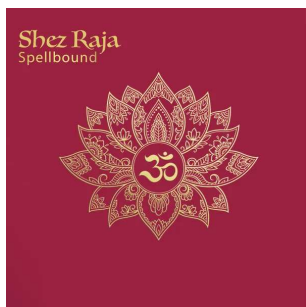
Feike Grit

Bezetting:

Maria Muldaur (zang), Johnny Bones (sax), Danny Caron (gitaar), Steve Height (bas), Neil Fontano, Chris Burns & David K. Matthews (piano), Clint Baker (trompet), Susie Thompson (fiddle), Beaumont Beaulieu (drums), Elvin Bishop & Taj Mahal (vocals), James Dapogny's Chicago Jazz Band, Tuba Skinny.

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/5bw3fj6d>

SHEZ RAJA
Spellbound
Gearbox Records

Als je wilt horen hoe bassist Shez Raja op 17 september Ronnie Scott's jazzclub in London in vuur en vlam gaat zetten, kun je natuurlijk naar London afreizen. Maar je kunt ook de cd 'Spellbound' bestellen en dan zit je gegarandeerd te stuiteren op de eerste rij, je eigen bank. De Brits Indiase bassist Shez Raja is een overdonderend fenomeen. Zijn reputatie van funky kunstenaar op de basgitaar maakte hij al waar bij muzikanten als trompettist Randy Brecker, en de gitaristen Wayne Krantz en Mike Stern. 'Spellbound' herbergt negen nummers in wisselende samenstelling waarbij de muziek van Oost en West in al hun heftigheid samenkomen. Want heftig zijn de 'grooves' van Shez Raja. De mix van Indiase instrumenten met de funky ritmes, allemaal uit de pen van Raja, creëert een wervelwind aan muzikale sferen. Het titelnummer 'Spellbound' is een 'showcase' voor drummer Dennis Chambers die een potje vrij worstelt met de tabla van Gurdain Rayatt. De contrasten op deze cd zijn groot. Na de storm zijn er de hemelse vocalen van Fiza Haider met de sitar van Roopa Panesar in 'Together we fly'. 'Lucid path to the golden lotus' is een juichend nummer met glansrol voor de bansuri, een Indiase fluit, met een ritme waarbij je niet stil kunt zitten. Massief daarentegen spelen de muzikanten in Vishnu alsof er blokken beton moeten worden verschoven en in het nummer 'Quantum spirits' wapperen je haren van het gitaargeweld. De twee laatste nummers op de cd zijn live opgenomen in de Pizza Express in London met als aardigheid dat het nummer 'Quantum spritis' tweemaal op de cd staat; een studio en een live-versie. En zoals het improviserende muzikanten betaamt dragen beide nummers weliswaar dezelfde titel, maar staan ze volledig op zichzelf.

Sjoerd van Aelst

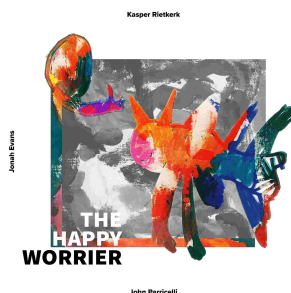
Bezetting:

Shez Raja (basgitaar), Sophie Alloway, Dennis Chambers, Jamie Murray (drums), Guthrie Govan, John Etheridge (gitaar), Tony Kofi, Vasilis Xenopoulos (saxen), Chris Jerome (keyboards), Ahsan Papu (bansuri), Roopa Panesar (sitar), Zohaib Hassan (sarangi), Gurdain Rayatt (tabla), Fiza Haider (voice).

Maak hier kennis met Shez Raja:

<https://www.youtube.com/watch?v=10bc2iyT1Z8>

KASPER RIETKERK
The Happy Worrier
Kasper Rietkerk Records

Weer een nieuwe naam aan het Nederlandse jazzfirmament: Kasper Rietkerk. Hij was lead-altsaxofonist in het Nationaal Jeugd Jazz Orkest onder leiding van Ruben Hein, en maakte enkele ep's met de Nederlandse groep Das Sound Kollektiv. Daarna besloot hij om naar Londen te verhuizen om daar te studeren. In Londen ontmoette hij muzikanten die op zijn muzikale lijn zaten, wat vorig jaar leidde tot zijn positief ontvangen cd-debuut 'The Island' met de Engelse groep KRSIX. Zijn tweede cd 'The Happy Worrier', die net is verschenen, gaat een stap verder. Rietkerk kon dit album maken als winnaar van de Brubeck Living Legacy Prize. Een prijs voor veelbelovende jazzmuzikanten die studeren aan de Londense Royal Academy of Music, en aan het begin van hun carrière staan. Rietkerk heeft deze kans met beide handen aangegrepen en twaalf composities voor een kwartet geschreven, die zijn voorkeur voor rustige en introspectieve muziek alle ruimte geven. Rietkerk zoekt naar sfeer en heeft die in grote schoonheid gevonden. Op 'The Happy Worrier' wordt verstilde muziek gespeeld, die zijn briljante en delicate geluid op alt- en sopraansax op zijn best laat horen. Gitarist John Parricelli is met een gelijkwaardige introspectie een ideale partner voor hem. De bas en drums hebben zichzelf bijna weggecijferd om de gewijde en contemplatieve sfeer niet te verstoren. De woordloze zang van Rebecka Edlund is op twee nummers te horen. "The Happy Worrier voelt als de constante gemoedstoestand waarin ik verkeer", vertelde Rietkerk, "een gevoel van volwassen worden en mij bewust worden van de wereld om mij heen." Kasper Rietkerk is duidelijk geen feestbeest, en geen saxofonist om de pannen van het dak te blazen. Met de schoonheid, de bezonnenheid, en de zoektocht naar wat voor hem de essentie van muziek is, heeft hij voor wie van rustige hedendaagse jazz wil genieten, een onwijs mooi album gemaakt.

Tom Beetz

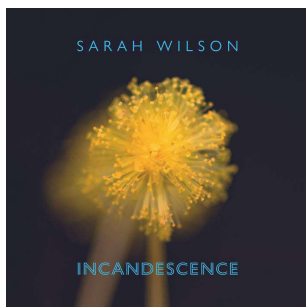
Bezetting:

Kasper Rietkerk (alt- en sopraansax), John Parricelli (gitaar, el-gitaar), Tom Herbert (basgitaar, contrabas), Jonah Evans (drums), Rebecka Edlund (zang).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/2ebchyzm>

SARAH WILSON
Incandescence
 Brass Tonic Records

Vier jaar geleden besprak ik het album 'Kaleidoscope' van trompettiste Sarah Wilson uit Bay Area (zie JF 362). Toen viel me op hoe bescheiden ze als leider opereerde, en hoe weinig soloruimte ze daarbij opeiste. Ook op de opvolger, 'Incandescence', zet ze zichzelf niet echt in de schijnwerpers, al tekent ze wel voor alle elf composities. Daarbij liet ze zich inspireren door de kunst die ze zag toen ze als 'artist in residence' in het Oostenrijkse Krems was. Ze was daar erg onder de indruk van het werk van Thomas Reinhold, die tot de 'Junge Wilden' wordt gerekend. Een equivalent van de rauwe schilderijstijl van de Oostenrijker is het album niet geworden, maar kleurrijk is de muziek van Wilson zeker. Met tromboniste Mara Fox en alt-saxofoniste Kasey Knudsen heeft ze een goede frontlijn, die het in de arrangementen van de hymne 'Hopeful sorrow' en het Caribisch getinte titelstuk uitstekend doet. De algehele sfeer op de plaat is er een van vrolijkheid, met het New Orleans-achtige 'Jubilant' als hoogtepunt. Hier pakt gitarist John Schott ook even lekker smerig uit. Zijn bijdragen zorgen sowieso voor wat vuurwerk, want anders zou het album wel wat al te vriendelijk zijn geworden.

Herman te Loo

Bezetting:

Sarah Wilson (trompet, composities), Mara Fox (trombone), Kasey Knudsen (altsax), John Schott (gitaar), Lisa Mezzacappa (bas), Jon Arkin, Tim Bulkley (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://sarahwilson.bandcamp.com/album/incandescence>

CLAUDIO SCOLARI PROJECT
Bloom
 Principal Records

Het familiebedrijfje van de Italiaanse musicus Claudio Scolari heeft een nieuw bandlid, pianist en zangeres Ilaria Cavalca. Zij speelt mee op 'Bloom', de laatste cd van de bijzonder productieve jazzgroep. Op het album staan negen eigen stukken waarin, zoals we gewend zijn van deze vernieuwers, de grenzen van het jazz-genre en tonaliteit worden opgezocht – en overschreden.

Claudio Scolari en Daniele Calvalca componeerden de stukken en zorgden samen voor een brede set drumgeluiden en synths. Danielle speelt toetsen, Claudio's zoon Simone trompet en Daniele's broer Michele elektrische bas. Met Ilaria Cavalca erbij (de familierelatie vermeldt de groep niet) klinkt de band anders dan op vorige platen. Ilaria voegt stevige pianoklanken en ijle, soms heftige, tekstloze zangpartijen toe.

Het is boeiend te horen hoe Claudio op zoek blijft naar nieuwe ritmes en sounds. Verwacht van deze groep geen middle of the road jazz. Het blijft spannend hoe het volgende nummer is opgebouwd. 'Never a dull moment' is een uitdrukking die perfect past bij deze Italianen. Ik schreef eerder: 'je moet als luisteraar mee op avontuur willen en de plaat niet opzetten als ontspannende achtergrond bij een borrel'. Dat geldt ook voor 'Bloom'.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Claudio Scolari (drums, synth programmering), Daniele Cavalca (drums, live synths, Fender Rhodes, piano), Simone Scolari (trompet), Ilaria Cavalca (piano, zang), Michele Cavalca (elektrische bas).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/32ywze3y>

VARIA

Vanaf oktober weer jazzcursus bij Rotterdamse Volksuniversiteit

Vanaf 9 oktober duikt Jazzflitsmedewerker Ruud Bergamin bij de Rotterdamse Volksuniversiteit andermaal in de jazzgeschiedenis. Dit schooljaar behandelt hij in acht lessen drie onderwerpen: de opmaat naar het jazzjaar 1959 (waarin grensverleggende albums als 'Kind Of Blue', 'Giant Steps' 'Mingus Ahum', 'The Shape Of Jazz To Come' en 'Time Out' verschenen), de opkomst van de jazz in Nederland vanaf de jaren twintig in de vorige eeuw, en de ontwikkelingen in de huidige jazz. De bijeenkomsten duren 1,5 uur en zijn steeds op donderdag. Bergamin vertelt het verhaal aan de hand van video en audio. Ook speelt hij zo nu en dan iets voor, op saxofoon of piano. Voorkennis is niet vereist; belangstelling voor muziek is voldoende.

Info: <https://tinyurl.com/4hwepvx7>

Eric Ineke. (Persfoto)

Weer maandelijks classic jazz in Irish Pub Murphy's Law (Den Haag)

Zijn hart ligt bij de hardbop, maar niettemin sluit drummer Eric Ineke zich elke maand aan bij een groep musici die als Murphy's Swing Band al enige jaren een avond lang classic revival-jazz ten gehore brengt in de Haagse Irish Pub Murphy's Law. Initiator is trompettist Hans Eekhoff. Met de band spelen verder onder anderen Jacques Kingma (bas), Jan Wouter Alt (altsax), Eugene de Bruijn (tenorsax), Frenk van Meeteren (gitaar) en Ton Hameeteman (piano) mee. In augustus houden de heren musici een korte zomerstop, maar op vrijdag 19 september pakken ze de maandelijkse frequentie weer op.

Bekijk Murphy's Swing Band hier:
<https://tinyurl.com/y39xzhum>.

FESTIVALS

Het duo Blue Sands, hier op de hoes van het debuutalbum 'For You', speelt tijdens Jazz en de Walvis en Jazz at Home.

JAZZ IN 'T PARK

Voorhavenpark, Muide (Gent)

5 tot en met 7 september 2025

(<https://jazzintpark.be/#programma>)

Met onder anderen: Meulestee Free Jazz, Tom Collins & The Lemons, Luminous Bigband en de finalisten van het concours B-Jazz: Razvan Florescu Quartet, The Mera Project, Anja Gottberg, The Green Mean Machine en Idle Moments.

JAZZ EN DE WALVIS (huiskamerfestival)

Oostelijk Havengebied, Amsterdam

7 september 2025

(<https://jazzendewalvis.nl/timetable/>)

Met onder anderen: Reiner Baas & Ben van Gelder, Benjamin Herman Trio, Lynn Cassiers & Nabou Claerhout, **Blue Sands**, Joost Buis, Artvark Saxophone Quartet en Timothy Banchet.

JAZZ AT HOME (huiskamerfestival)

Diverse locaties, Mechelen

12 tot en met 14 september 2025

(<https://jazzathome.be>)

Met onder anderen: Johan Dupont Trio, **Blue Sands**, Jordi Grognaard Trio, Paduart-Deltenre, Phil Abraham & Jacques Piroton, Vagos Kwintet, Triton en Thomas Decock Trio.

JAZZFESTIVAL NORG

Diverse locaties, Norg, Langelo

13 september 2025

(<https://jazzfestivalnorg.nl/programmering/hoofdprogrammering/>)

Met onder anderen: Francien van Tuinen, Ramón Valle, ZOOOE en Manouche Swing.

JAZZFESTIVAL GENERATIONS

Orpheus, Apeldoorn

20 september 2025

(<https://www.orpheus.nl/voorstellingen/generations-7z2z>)

Met onder anderen: BvR Flamenco Big Band, LAC Trio, Reyseger/Fraanje/Sylla, Loek van den Berg Quintet, Efraim Trujillo, Ronald Douglas & Rob van Bavel en Dylan Vos Quartet.

Chris Cheek. (Foto: Joke Schot)

Chris Cheek opent 12 september nieuwe seizoen De Tor, Enschede

Saxofonist Chris Cheek trapt op vrijdag 12 september het nieuwe seizoen af van jazzpodium De Tor in Enschede. Hij wordt die avond begeleid door bassist Mark Haanstra, pianist Rembrandt Friedrichs en drummer Jamie Peet. Verder zullen dit jaar in De Tor onder anderen Ambrosia A Capella, The Ploctones, Tuur Florizoone & Anu Junnonen, het Loek van den Berg Quintet, het New Conrad Miller Trio, het Floriaan Wempe Quartet en de Dual City Concert Band - het huisorkest van De Tor - optreden. Nieuw dit seizoen is de reeks 'Jazz meets literatuur', waarin klarinettist André Kerver in dialoog gaat met onder anderen Bert Wagendorp en Paul Abels.

Brussels Jazz Orchestra op pad met Ambrose Akinmusire

In april 2026 gaat het Brussels Jazz Orchestra een tour met trompettist Ambrose Akinmusire maken. 'What's Not There' heet het programma waarin het erfgoed van Miles Davis centraal staat.

Nieuw Amersfoorts festival heet Winterjazz

Op initiatief van JazzPodium Amersfoort vindt van 21 tot en met 23 november het festival Winterjazz in Observant (Amersfoort) plaats. Op drie podia worden elke avond meerdere formaties gepresenteerd. Huisartiest is pianist Rob van Bavel. Verder staan het Nationaal Jazz Jeugd Orkest en musici van het conservatorium uit Ribera (Italië) en het Sicilian Jazz Festival op het programma.

Eerste Twin Town Jazz Festival verbindt podia in grensplaatsen Roermond en Mönchengladbach

Jazzclubs uit Roermond en Mönchengladbach hebben een nieuw jazzfestival op poten gezet dat zich onder de naam Twin Town Jazz Festival van 12 tot en met 14 september in en rond de genoemde twee steden zal voltrekken. Op het Munsterplein in Roermond, de Markt in Rheydt, in het BIS-Zentrum van Mönchengladbach en in cultureel centrum De Sitasje in Swalmen, om precies te zijn. Op het programma staan het Herbe Quartet (uit Dortmund), het Naïma Quartet (uit Montpellier), Big Band Boesten, funk & fusion-band Fourfold (uit Mönchengladbach), gitarist Anton Goudsmit & saxofonist Efraïm Trujillo en de Marion & Sobo Band (uit Bonn). Verder zijn er vier jazzworkshops, die geleid worden door gitarist John Owens, zangeres Naïma Girou, saxofonist Nicolas Simion en trompettist Marc Huynen. Een folder met het volledige programma is hier te downloaden: <https://tinyurl.com/vuta75vy>

Inschrijving Pr. Christina Jazz Concoors start 1 september

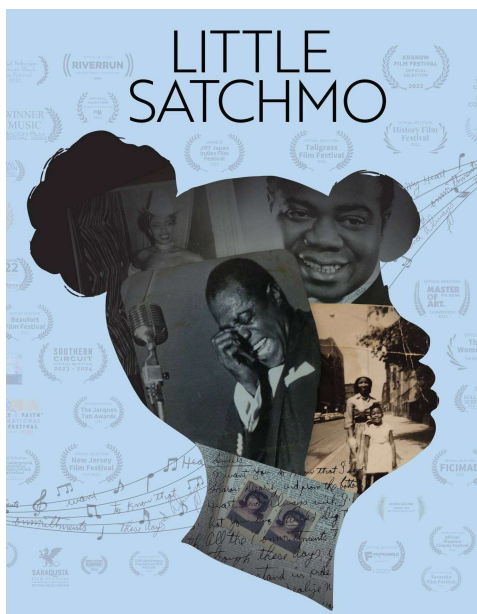
Van 1 september tot en met 6 oktober staat de inschrijving open van het Prinses Christina Jazz Concoors 2025. Het thema is dit jaar 'Join the Club!'. Jongeren tussen de 12 en 21 jaar die jazz - traditioneel, modern, wereld, funk, soul, fusion of jazzbeats - spelen kunnen zich aanmelden. De finalisten worden gekozen tijdens twee selectierondes. Die zijn op 9 november in Rotterdam en 23 november in Nijmegen. De finale is 13 december in TivoliVredenburg (Utrecht). Finalisten maken kans op een studio-opname bij Powersound Studio's, masterclasses, optredens op bekende jazzpodia, video's en bekendheid. Ook krijgt iedereen tips van een professionele jury. Tijdens het jazzconcoors wordt tevens een Publieksprijs toegekend. Het Prinses Christina Jazz Concoors wordt sinds 2002 elke twee jaar gehouden. Eerdere laureaten waren onder anderen saxofoniste Femke Mooren, trompettist Rik Mol, saxofonist Joris Roelofs, pianist Sebastiaan van Bavel, gitarist Gijs Idema, trompettist Ian Cleaver en zangeres-bassist Fuensanta Méndez.

Meer info: <https://tinyurl.com/3dxf9mks>

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Jazzpodium Paradox doet mee aan Music Film Festival

Jazzpodium Paradox in Tilburg staat van 19 tot en met 21 september in het teken van het Music Film Festival (MFF). Elk van drie dagen wordt een jazzfilm vertoond, met aansluitend een concert. Het programma start met de première van een documentaire over drummer Sun Mi Hong van filmmaker Dion Bierdrager. Hij volgde Hong naar haar geboortegrond in Seoul, Zuid-Korea, en filmde tijdens een tournee en haar werk aan het conservatorium in Rotterdam. Na de vertoning geeft Sun Mi Hong een concert.

De volgende avond staat in het teken van trompettist Louis Armstrong. Armstrong had een onecht kind, geboren uit een relatie met een minnares. Daarover gaat de film 'Little Satchmo' van de Amerikaanse filmmaker John Alexander. Na de film treedt trompettist Michael Verekamp op met zijn show 'Louis!': een hommage aan Armstrong. De laatste avond staat de film 'Misty – The Erroll Garner Story' op het programma. Trompettist Nils Petter Molvaer schreef daarvoor de muziek. De Zwitserse filmmaker Georges Gachot vroeg de Noor omdat die al jaren een fan is van het werk van Erroll Garner. Nils Petter Molvaer geeft na de vertoning van de film een concert. Tijdens het MFF draait nog een jazzfilm, te weten 'Sun Ra: Do The Impossible', een nieuwe documentaire van filmmaakster Christine Turner over orkestleider Sun Ra. Deze film draait niet in Paradox, maar in Pathé Tilburg Centrum.

Meer info:

<https://www.musicfilm.nl/line-up/>

OVERLEDEN (vervolg)

Hal Galper. (Persfoto)

Cleo Laine, 24 juli 2025 (97)

Engelse zangeres. Zong in 1952 al bij Johnny Dankworths formatie Seven en in diens bigband. Trouwde daarna met hem, waarna ze, in diverse verbanden, veel met elkaar optrokken. Werkte ook als actrice. Bassist Alec Dankworth is een zoon van het stel.

Chuck Mangione, 22 juli 2025 (84)

Amerikaanse trompettist. Werkte veel samen met zijn broer, pianist Gap, in kleine, succesvolle groepen met gemakkelijk aanspreekbare muziek. Was in 1965 lid van bigbands als die van Woody Herman en Maynard Ferguson.

Hal Galper, 18 juli 2025 (87)

Pianist met ruime ervaring in de omgeving van Boston. Speelde met Chet Baker, Lee Konitz, Sam Rivers, John Scofield en was de laatste jaren de pianist in het kwintet van altist Phil Woods.

Lalo Schifrin, 26 juni 2025 (93)

Argentijnse pianist en componist. Speelde in het kwintet van trompettist Dizzy Gillespie, voor wiens band hij ook arrangeerde. Verdeelde zijn tijd tussen zijn geboorteland, New York en Parijs. Schreef ook voor de film.

Paul Stocker, 25 juni 2025 (73)

Amerikaanse saxofonist. Geboortig in Californië kwam hij op zijn achttiende naar Europa. Vestigde zich eerst in Spanje, daarna in Parijs en Londen, nam deel aan de jazzscene in ons land (was onder andere leider van het Maiden Voyage Jazz Orchestra, doceerde jazz in Amsterdam) en keerde terug naar Spanje. (jjm)

Onze nieuwsredactie zet regelmatig actuele berichten op Facebook. Zo blijft u op de hoogte van de laatste ontwikkelingen: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

WEBSTER YOUNG (1932–2003)

Met wat geluk kan je het boek 'De Vergeten Helden van de Jazz' (1986) nog op de kop te tikken. Fred van Doorn (1941-2019) schreef twaalf stukken over 'lost heroes': Art Pepper, Tina Brooks, Chet Baker, Tony Fruscella, Brew Moore, Sonny Criss, Frank Morgan, Frank Strozier, Carmell Jones, Lee Morgan en Hank Mobley, verdeeld over 126 pagina's. Hij haalde ook de zwarte Amerikaanse trompettist Webster Young onder het stof vandaan. Webster English Young was een trompettist die ook cornet speelde. In Washington, DC was hij mentor voor talrijke muzikanten. Hij gaf les aan het DC Music Center en ook aan de Washington Community School of Music.

'Vergeten jazzheld duikt op – Verslingerd aan Miles Davis anno 1954', schreef Fred van Doorn toen Webster Young in februari 1992 in Nederland was. Dat was op uitnodiging van pianist Rein de Graaff. De Graaff zocht in die tijd in Amerika naar musici die in kleine kring gewaardeerd werden of die door één plaat te maken beperkte momenten flonkerden. Die nodigde hij dan uit voor concerten. Via de trompettisten John Marshall (1952- overleden 21 mei 2025) en Tom Kirkpatrick (°1954) vond De Graaff Webster Young in Washington, DC waar hij werkte om de studies van zijn zoon Dorian te betalen. Afspraken volgden voor een 'Trumpet Legends'-concerttoer door Nederland (1).

De beste bronnen over Webster zijn muzikanten, maar de meesten van zijn generatie zijn overleden (bassist Steve Novosel (°1940) speelde met Young. Hij is een van de weinigen die nog leven). We hebben voor deze bijdrage dus moeten putten uit andere bronnen. Webster Young werd geboren op 3 december 1932 in Columbia, Lexington County, South Carolina. Zijn vader was Samuel Young. Webster groeide op in Washington, DC bij zijn moeder Ethel R. Jackson. Ze was 47 toen ze op 2 mei 1959 overleed wegens aneurysma in het Washington Hospital Center. Ze had twee kleine
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Webster Young was in februari 1992 in Nederland.
(Foto: Anko Wieringa)

kinderen Wardell J. Young en Terry A. Young, twee kinderen van Webster uit zijn eerste huwelijk. Hij was op zijn zeventiende getrouwd. Webster had een zus, Carolyn Young, die op 2 mei 1950 overleed in het Gallinger Hospital. Moeder en dochter werden begraven op het Woodlawn Cemetery in Benning, District of Columbia.

In 1943 bezocht Webster met zijn moeder de musical 'Cabin In The Sky' van Harold Arlen en Vernon Duke. Het was de MGM (Metro-Goldwyn-Mayer)-verfilming van een muzikale komedie met uitsluitend zwarte acteurs: Ethel Waters, Lena Horne, Louis Armstrong en Duke Ellington. Het optreden van trompettist Louis Armstrong motiveert Webster om serieus muziek te gaan studeren en om een beroemd muzikant te worden. Zijn moeder koopt voor hem een Vincent Bach-trompet in Kitt's muziekwinkel. Vanaf zijn tiende krijgt hij een jaar lang les van Edward Minor. Terwijl andere jongens tevreden waren met modelbouw van vliegtuigen of met knikkers speelden, luisterde Webster naar de trompettisten Roy Eldridge, Harry James en Charlie Spivak. Naar school ging Webster op de Armstrong High School, genoemd naar Samuel C. Armstrong (1839-1893). Zwarte leerlingen konden daar een technisch beroep aanleren.

In die tijd woonde Webster 'right around the corner' van het Howard Theatre. Zanger en orkestleider Billy Eckstine nam weleens
[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

knapen mee naar binnen om naar een show te kijken. Trompettist Fats Navarro ('Fat Girl') trad er ook op, evenals pianist John Malachi. "Kid, playing this horn is very serious", hoorde Webster van Navarro.

Eens trad Charlie Parker op in Club Bali (1901 14th Street, Washington, DC). Bird had trompettist Benny Harris mee en zo raakte Webster met Parker aan de praat. 'He didn't have a lot to say, but what he said made of lot of sense'. In **1949** woonde Webster met vriend Leo Parker een concert bij van Charlie Parker met strijkers.

Op 22 december **1950** wordt Webster opgeroepen voor militaire dienst. Zijn beroep was toen hulpkelner in de cafetaria van de Georgetown University. Hij had een litteken op zijn lip. Webster was van 1951 tot 1953 bij de U.S. Air Force in Japan, midden in de Koreaanse oorlog (1950-1953). In de Army Band speelt hij met pianist Hampton Hawes van wie hij veel leerde.

Terug in DC bezoekt Webster in Olivia Davis's Patio Lounge Dizzy Gillespie. Gillespie vroeg Webster om mee te spelen. Young: 'Als je daarop inging, he'd bury you!'.

Gillespie kwam eens optreden in het Howard Theatre. Zangeres Ella Fitzgerald en saxofonist James Moody brachten Webster naar Dizzy in de kleedkamer. Dizzy toonde Webster daar hoe hij 'Groovin' high' moest spelen uit het studieboek 'The Dizzy Gillespie Trumpet Style', uitgebracht in 1946. Hij verdiept zich verder in Dizzy's muziek, gaat zich kleden en spelen als Dizzy en krijgt de bijnaam 'Little Diz' (2). Webster in augustus 1950: "I heard the Diz on one of his first recordings, Bebop. This was the kick I had been looking for and from then on, I knew the way I wanted to go musically." Hij droomde ervan om acht maanden met 'Bird' Parker te spelen en dan vier maanden bij Dizzy. Een jaar zou volstaan om zich te scholen als beroeps-muzikant. Hij speelt met Hampton Hawes en Rick Henderson (altsax) en Buck Hill. Met Lloyd Price's bluesband concertte Webster in het Apollo Theatre in Harlem. De pianist was John Patton (1935-2002), later beroemd geworden als orgelist.

In **1956** verblijft Webster met drummer Ben Dixon zes maanden in Brooklyn (NY). Het duo ontmoet Mildred Jenkins, Millie onder de vrienden. Ze mochten lo-
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Voor Prestige maakte Webster Young in 1957 'For Lady'.

geren in haar appartement in Bedford-Stuyvesant. Ze volgden steeds hetzelfde paadje, vandaar de compositie 'Millie's pad'. In New York kreeg Webster de kans om mee te spelen met Miles Davis (die had hij in die stad voor het eerst in 1951 ontmoet). Maar hij bleef in Brooklyn. Tuba-speler Ray Draper sloot zich aan tijdens een repetitie. Met vrienden werd deelgenomen aan een wedstrijd, Nat Hentoff zat in de jury. Bob Weinstock van Prestige Records was in de buurt en ook Ira Gitler, schrijver van hoes-teksten. In 1957 neemt Webster de 'A'-trein naar Manhattan voor de opnamen van Drapers debuutalbum 'Tuba Sounds'. Webster schreef voor het album 'Terry Ann' voor zijn dochter (3) en 'The house of Davis' voor Miles.

Beluister het album hier: <https://tinyurl.com/jdnppfrw>

In Brooklyn trad Young op in de Arlington Inn met een orgelist. Junkies liepen in en uit en namen alles wat zij konden meegrissen. Zo ook Websters Martin-trompet. Gelukkig mocht hij van Miles Davis een instrument lenen.

Eind 1956 had saxofonist Jackie McLean (1931-2006) moeilijkheden met drugs. Hij herpakte zich en midden 1957 vormde hij een kwartet met pianist Gil Coggins, bassist George Tucker en drummer Larry Ritchie. McLean werd uitgenodigd om een jazz-concert te spelen en experimenteerde door toevoeging van Webster Young op cornet en Ray Draper op tuba. Tijdens de week-ends werd opgetreden in Club Continental in Brooklyn en in de Sugar Hill in Newark.

Van maart tot december **1957** was Young zeer actief in de studio (zie verder de discografische gegevens op pag. 23). Zijn enige plaat onder eigen naam, 'For Lady', is/was een mijlpaal in zijn loopbaan.

Beluister het album hier: <https://tinyurl.com/4vwcxkh8>.

In **1959** gaat Webster Young na drie jaar New York terug naar Washington, DC. Hij kon in New York niet aarden wegens de confrontatie met criminaliteit en drugs. Hij wilde ook voor zijn moeder zorgen.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Tenorsaxofonist Lester Young had in NY een trompettist nodig voor enkele gigs in de Birdland en nodigde Webster uit. In februari 1959 trad Lester nog op in de Blue Note in Parijs. Bij zijn terugkeer in NY verbleef hij in het Alvin Hotel aan de 52nd Street. Niemand wist van zijn epilepsie. Op 15 maart 1959 sterft Lester aan een beroerte, misschien te wijten aan overtollig alcoholgebruik. Webster speelde in de jaren vijftig zowat negen maanden met hem, maar maakte in die periode geen opnamen.

Webster wordt naar de 'Big Apple' uitgenodigd door Jackie McLean. Die maakte de overstap van Prestige naar Blue Note. Een nieuwe formatie ontstond met Webster, Walter Davis Jr., Reggie Workman plus een drummer. Probleem was dat McLean geen cabaret card had en dus niet kon werken.

Webster verhuisde voor twee jaar naar New Haven, en leefde daarna een tijdje in Boston. Hij woonde ook in Kansas City. Maar zwarten kregen geen kansen. Vandaar dat hij weer verkaste naar Los Angeles en San Francisco. Daar ontmoette Webster een man die zich Little Rock noemde. Toen die naar NY kwam heette hij Ferrell Sanders, en later saxofonist Pharoah Sanders (1940-2022). Uiteindelijk arriveert Young in Portland, Oregon, waar hij zijn vrouw ontmoet.

In augustus **1961** kiest Webster voor St. Louis. In Jorgie's Jazzclub verovert hij de harten van het publiek met John Mixon (bas), de jonge pianist John Hicks (1941-2006) en drummer Gene Gamma. Weken later krijgt Webster een contract in de Little Nero Lounge op nummer 329 DeBaliviere Avenue. Op zaterdag 19 (21?) augustus 1961 maakt plaatselijke jazzfan Frank Sousan opnamen van Websters kwintet. Fresh Sound Records bracht die begin 2025 op een cd uit: 'A Quiet Legend - Webster Young - Live in Saint Louis 1961' (FSR 1158). Opnames uit de Little Nero werden eerder uitgebracht op het VGM-label. Verwarrend is dat de Fresh Sound-opnamedatum (19 augustus) verschilt van die van de VGM-platen (21 augustus). Zijn de Fresh Sound-nummers eerder uitgebracht als 'Webster Young - Plays And Sings The Miles Davis Songbook', opgenomen op 21 augustus? Of is het Fresh Sound-concert met dezelfde speellijst voor VGM overgedaan op 21 augustus? V.G. Matheus (Oliver?) was de promotor van VGM Records in Ashland, Ohio. De [vervolg in de rechterkolom...](#)

Webster Young in Nederland (1992). (Foto: Anko Wieringa)

VGM-opnamen zijn bootlegs, aldus Webster.

In **1962** stelt hij in Californië een sextet samen, speelt in Eve's Jazz Room in Pittsburg en de Trois Couleurs in Berkeley. In zijn formatie zit tevens trompettist Earl Cross (1933-1987). Young werkt aan de West Coast met Dexter Gordon en de bigband van Jerry Coker.

In **1963** maakt Webster Young deel uit van het Virgil Gonsalves Quintet in de Colony Club in Monterey. De bezetting: Gonsalves (baritonsax), Young (trompet), Jack Coker (piano), Terry Hilliard (bas) en Kenny Shirhan (drums).

In hetzelfde jaar was Young als muzikaal directeur en arrangeur verbonden aan Ike & Tina Turner voor een concerttour in Canada. Turners eerste optreden in dat land was op 25 februari 1963 in The Blues Palace, Vancouver.

Op 21 november 1963 werd het album 'Evolution' van trombonist Grachan Moncur III (1937-2022) opgenomen met Jackie McLean op saxofoon. Webster stond als vervanger op de eerste rij indien trompettist Lee Morgan niet zou komen opdagen. Dat was niet het geval.

In **1965** is Webster terug naar Washington, DC, waar hij met zijn tweede vrouw Gretchen Isenhardt Young rust vindt (4). Hij wordt docent aan de University of the District of Columbia en geeft zowel piano- als trompetles. Bovendien was hij directeur van een jazzworkshop van het District of Columbia Music Center. In 1965 speelt Webster in het Jackie McLean Quintet de soundtrack voor 'Day of Absence', een toneelstuk van Douglas Turner Ward uitgevoerd door Robert Hooks's D.C. Black Repertory Company. Het is een satire over raciale ongelijkheid en de witte afhankelijkheid van de zwarten (<https://tinyurl.com/49syj7yu>)

Pas in **1980** komen we Webster Young weer tegen. In een interview over St. Louis: 'A Trumpet Player's Town'. Hij citeert een reeks trompettisten die op één of andere manier iets te maken hebben met die stad: Charlie Creath, Joe Thomas, Louis Metcalf, Dewey Jackson, Shorty Baker, Clark Terry, Miles Davis, Bobby Danzie en Lester Bowie.

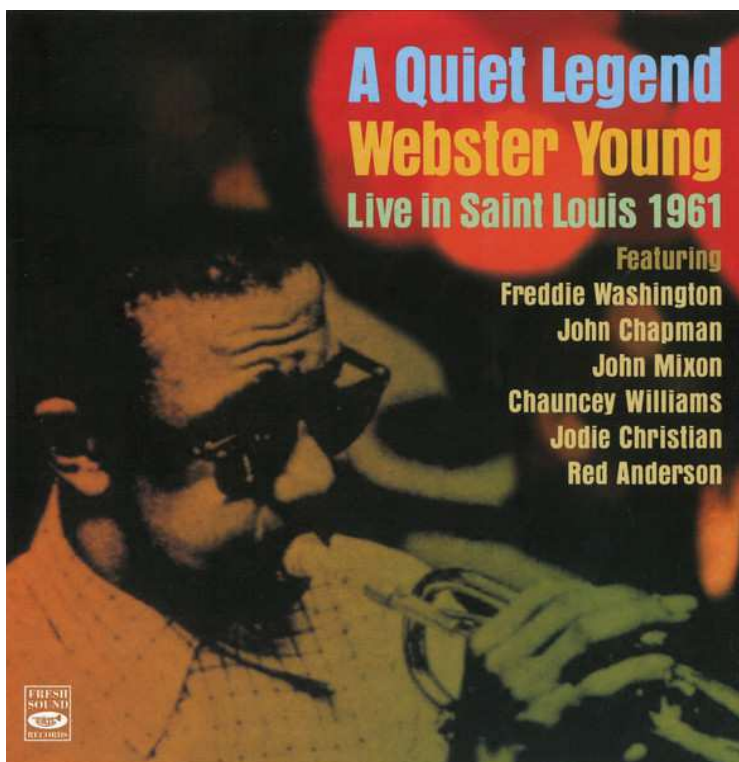
In **1987** werd het dagelijks leven van de Washingtonse jazzgemeenschap verfilmd in de documentaire 'Seventh and T'. De muziek verzorgden pianist John Malachi (1919-1987), saxofonist Buck Hill (1927-2017), gitarist Bill Harris (1925-1988) en Webster Young.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

In **1992** doet Webster Young Nederland en België aan. Samen met trompettist Louis Smith (1931-2016) wordt Webster opgevoerd voor een 'Trumpet Legends'-tournee met Rein de Graaff, Koos Serierse (bas) en Eric Ineke (drums). Ze trappen af op 27 februari in het Bimhuis in Amsterdam. Een dag later zijn ze in de Oosterpoort in Groningen. In Vredenburg, Utrecht sluiten de vijf de maand af. De eerste maart zijn ze in Pepijn, Den Haag en 2 maart wordt de tournee afgesloten in Vlaanderen, in de Hnita-Hoeve in Heist-op-den-Berg. Het Hnita-concert werd opgenomen door BRT 3 voor het programma 'Jazz In Europa' (voor 50 euro kunt u een digitale kopie van de opname krijgen uit het VRT-archief (vrtarchief@vrt.be)). Drummer Eric Ineke kan zich de concerten met Webster Young nog herinneren: "Webster Young gaf mij een indruk van hoe het moet zijn geweest om met Miles Davis te spelen in 1955-1956. Webster was een relaxt swingende trompettist met een fijne timing. Ik heb geen idee hoe die opnamen klinken uit de Hnita-Hoeve. Misschien iets om uit te brengen voor de kenners, mits het uiteraard heel goed is." Bert Vuijsje en Jeroen de Valk recenseren de concerten. De koppenmaker van het NRC Handelsblad vat de bevindingen van recensent Frans van Leeuwen als volgt samen: "Webster Young: de trompetlegende leeft, ondanks de reumatiek".

Young ging al lang niet meer als 'Little Diz' door het leven. Inmiddels was dat 'Little Miles'. 'As he admired Miles', vertelden pianist Jon Mayer mij. Vandaar dat Webster gevraagd werd voor 'Tribute to Miles Davis'-concerten, zoals in april 1992 in het Lincoln Theater van de University of Hartford, gastheer was Jackie McLean. En in **2001** nog eens in Bostons Bunker Hill Community College. In 2002 verlaat Webster Young de muziekbusiness en vertrekt hij naar Portland, Oregon. In het dagblad The Oregonian van 28 februari 2003 is nog een concertaankondiging van hem te vinden. Hij trad ook nog op in The Blue Monk aan 3341 Southeast Belmont Street in Belmont. Maar het waren zijn laatste noten. Hij overleed aan een hersentumor op 13 december 2003 in Vancouver, Washington. Zijn laatste maanden bracht hij door in een verpleeghuis voor terminale patiënten. **Erik Carrette**

De auteur dankt Judith Korey (Washington, DC), Alan Westby en Bert Vuijsje.

Een recentelijk bij Fresh Sound verschenen album van Young.

Voetnoten:

1: Zie ook de rubriek 'Lost Heroes' in het boek 'Belevenissen in Bebop' (1997), dat Jazzflitsmedewerker Coen de Jonge over pianist Rein de Graaff schreef. De Graaff organiseerde geruime tijd 'cursussen bebop'. Hij deed voor die concertreeksen een beroep op Johnny Griffin, Dave Pike, Red Holloway, Curtis Fuller, Ronnie Cuber, Marcus Belgrave en Billy Root. Ook Deborah Brown, Etta Jones en Betty Carter werden door De Graaff in dat kader uitgenodigd. Van de saxofonisten Teddy Edwards, Von Freeman en Buck Hill zijn op cd concertopnamen verschenen die op 9 april 1992 in Laren werden gemaakt (op Timeless CDSJP 306 als 'Tenor Conclave').

2: Webster verwierf later in zijn loopbaan nog een nieuwe bijnaam. Pianist Jon Mayer, die met Webster Young speelde, vertelde mij: "His nickname was 'Little Miles' as he admired Miles."

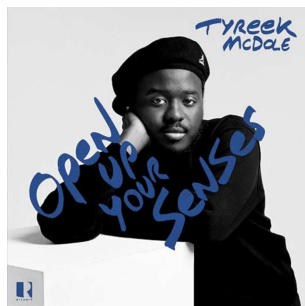
3: Webster Young was getrouwd met en gescheiden van Mary Marshall Young. Hij had twee kinderen met haar: John Wardell Young uit Washington en Terry Ann Powell uit Silver Spring.

4: Youngs tweede vrouw was Gretchen Isenhardt Young, met wie hij 38 jaar samen was. Ze hadden een zoon Dorian Young. Zij was leerkracht, kwam uit een muzikale familie en speelde drums. Ze had kunsten gestudeerd aan de Portland State University. In de jaren zestig had ze een eigen orkest. Tijdens een optreden kwam ze Webster Young tegen. Ze trouwden midden jaren zestig en als koppel traden ze op in Washington, DC. Sinds 2002 woonden ze in Portland. De muzikale noten vallen niet ver van de ouders: Dorian Young speelde in april 2013 een jazzconcert als pianist in The Works in Pacific Grove, niet ver van Salinas, de geboorteplaats van John Steinbeck, Nobelprijs Literatuur in 1962.

Deze bijdrage wordt op pagina 23 vervolgd met discografische gegevens van Webster Young.

JAZZWEEK TOP DRIE

18 augustus 2025

1 Tyreek McDole

Open Up Your Senses
(Artwork)

2 Greg Murphy

Snap Happy
(Whaling City Sound)

3 Terri Lyne Carrington & Christie Dashiell

We Insist 2025! (Candid)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio](#); (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Feike Grit, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Coen de Jonge, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J.

Logo: Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot. **Webbeheerder:**

Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 augustus 2025

Christine Stephan, Jazzthetik:

METEORS

Helix Protocol I States Of Play: Helix Protocol II – Live in der Kölner Feuerwache Various Artists: Helix Protocol III (div. Projekte, Fred Frith and Helix-Festival Juni 2025) (Rent a dog)

Dick Hovenga, Written in Music:

KASPER RIETKERK

The Happy Warrior (Eigen Beheer)

Viktor Bensusan, jazzdergisi.com, Axel Stinshoff, Jazz thing:

AMINA CLAUDINE MYERS

Solace Of The Mind (Red Hook Records)

Nuno Catarino, jazz.pt:

GONCALO PRAZERES

Atomic (Robalo)

Sebastian Scotney, UK Jazz News:

FINN GENOCKEY

Tacet Trust (Fresh Sound New Talent)

Lars Mossefinn, Dag og tid:

ANDREAS HADDELAND TRIO

Estuar (Tare Records)

Patrik Sandberg, Orkesterjournalen:

JOHN MCLAUGHLIN & 4TH DIMENSION

Live At Montreux 2022 (Ear Music)

Cim Meyer, All That ...:

SHIJIN

Theory Of Everything (alter-nativ)

Matthieu Jouan, citizenjazz.com:

BRIGHDE CHAIMBEUL

Sunwise (tak:til / Glitterbeat)

Luca Vitali, Giornale della Musica:

CHRISTIAN WALLUMRØD

Percolation (Sofa Music)

Yves Tassin, JazzMania:

MOANIN' BIRDS

Prophets & Profits (Hypnote Records)

Jos Demol, jazzhalo.be:

NEW ORIGIN

The Poet's Walk (Fundacja Słuchaj)

Kaspars Zavileiskis, jazzin.lv, Mike Flynn, Jazzwise:

THEON CROSS

Affirmations: Live At Blue Note New York (New Soil)

Christof Thurnherr, Jazz'n'More:

THREE.LAYER CAKE

Sounds The Color Of Grounds (Otherly Love Records)

Jacek Brun, www.jazz-fun.de:

KONSTANTIN KÖMEL PROJECT FEAT. NILS LANDGREN

Confidence (Kölmel)

Bega Villalobos, In&OutJazz:

PERICO SAMBEAT & ORQUESTRA JAZZ DE MATOSINHOS

Boreal (Cara)

Krzysztof Komorek, Donos kulturalny:

BERYLIUM + PAWEŁ SZULIK

Kumonosu-jō (Antenna Non Gratta)

Jan Granlie, salt-peanuts.eu:

VIGLEIK STORAAS

Live At Trondheim Jazzfestival (Heartbeat Music)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group](#).

Onze nieuwsredactie zet regelmatig actuele berichten op Facebook. Zo blijft u op de hoogte van de laatste ontwikkelingen: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

DISCOGRAFISCHE GEGEVENS WEBSTER YOUNG

Discograaf Tom Lord noteerde van Webster Young veertien platensessies:

15 maart 1957 Ray Draper Quintet introducing Webster Young – **'Tuba Sounds'**: Ray Draper (tuba), Webster (trompet), Jackie McLean (altsax), Mal Waldron (piano), Spanky DeBrest (bas), Ben Dixon (drums) (Prestige 7096, OJC 1936)
Dit zijn de eerste opnamen van Webster Young. Hij had juist met Ben Dixon Washington, DC verlaten voor New York. Twee van de zes nummers zijn composities van Young, 'Terry Anne' en 'House of Davis', waaruit zijn respect voor Miles Davis blijkt. Tubaïst Ray Draper (1940-1982) is pas zestien tijdens deze opnamen voor producer Bob Weinstock in de Van Gelder studio.

22 maart 1957 The Prestige All Stars – **'Interplay For Two Trumpets And Two Tenors'**: John Coltrane (tenorsax), Bobby Jaspar (tenorsax), Idrees Sulieman (Leonard Graham, trompet), Webster (cornet), Mal Waldron (piano), Kenny Burrell (gitaar), Paul Chambers (bas), Art Taylor (drums) (Prestige 7112, OJC 292) – Op 'C.T.A.' is George Joyner (Jamil Nasser) de bassist.
Vier composities van Mal Waldron: 'Interplay' (I got rhythm), 'Anatomy' (All the things you are), 'Light Blue' en 'Soul eyes'. "Bobby Jaspar was a good player, very good", aldus Webster Young.

14 juni 1957 Webster Young Sextet – **'For Lady – Songs Billie Holiday Made Famous'**: Webster (cornet), Paul Quinichette (tenorsax), Mal Waldron (piano), Joe Puma (gitaar), Earl May (bas), Ed Thigpen (drums) (Prestige 7106, OJC 1716)
Behalve één compositie van Webster 'The Lady', zijn de nummers gerelateerd aan Holiday: 'God bless the child', 'Moanin' low', 'Good morning heartache', 'Don't explain' en 'Strange fruit'. Waldron en Quinichette zijn Billie Holiday-alumni. Waldron bleef bij Billie tot haar dood op 17 juli 1959. May en Thigpen waren twee derden van het trio van pianist Billy Taylor (1921-2010).

12 juli 1957 Jackie McLean/Ray Draper – **'Strange Blues'**: Jackie McLean (altsax), Webster (trompet), Ray Draper (tuba), Jon Mayer (piano), Bill Salter (bas), Larry Ritchie (drums) (Prestige 7500, OJC 354)
Webster speelt mee op twee nummers: 'Millie's pad' van Ray Draper en 'Disciples love affair'.
vervolg in de rechterkolom...

30 augustus 1957 Jackie McLean

'Makin' The Changes'

Jackie McLean (altsax), Webster (trompet), Curtis Fuller (trombone), Gil Coggins (piano), Paul Chambers (bas) en Louis Hayes (drums) (New Jazz 8231, OJC197)

Drie nummers met Webster: 'What's new', 'Chasin' the Bird' en 'Jackie's ghost', een nummer van Webster maar toegeschreven aan Ray Draper.

Dezelfde dag wordt 'A long drink of the blues' opgenomen: take 1 is een valse start van twee minuten, take 2 duurt voluit twintig minuten en is een compositie van McLean (New Jazz 8253, OJC 253) – er was een meningsverschil over wie de transportkosten zou betalen, de ontstemde Paul Chambers (1935-1969) was gewend in limousines te rijden bij Miles Davis.

Beluister het album hier: <https://tinyurl.com/5uzrhwxw>

27 december 1957 Jackie McLean

'Jackie McClean Plays Fat Jazz'

Jackie McLean (altsax), Webster (cornet), Ray Draper (tuba), Gil Collins (piano), George Tucker (bas), Larry Ritchie (drums)

'Filide', 'Millie's pad' nu als compositie aan Webster Young toegevoegd, 'Two sons', 'What good am I without you' en 'Tune up'. (Jubilee 1093, Warner WPCR 29053)

Beluister het album hier: <https://tinyurl.com/32sr8sr9>

5 augustus 1961 Webster Young

'Plays And Sings The Miles Davis Songbook – Volume Three'

Webster (trompet), John Hicks (piano), John Mixon (bas), Gene Gammage (drums)

Twee nummers: 'Shirley's horn' en op 'What's new', vocal Webster Young.
(Jorgie's Jazz Club, Gas Light Square, St.Louis, VGM 006)

21 augustus 1961 Webster Young

'Plays The Miles Davis Songbook – Volume Three'

Twee nummers: 'Miles theme' en 'Oleo'
Webster (trompet), Freddie Washington (tenorsax), Red Anderson (tenorsax op 'Oleo'), John Chapman (piano op 'Miles theme', Jodie Christian (piano) op 'Oleo', John Mixon (bas), Chauncey Williams (drums) (Little Nero Lounge, St.Louis, VGM 006)

21 augustus 1961 Webster Young

'Plays The Miles Davis Songbook – Volume One'

Vier nummers: 'Whispering', 'Stablemates', 'Ray's idea', 'When I fall in love'

Webster (trompet), Freddie Washington (tenorsax), John Chapman (piano op eerste drie), Jodie Christian (piano op When I Fall in Love), John Mixon (bas), Chauncey Williams (drums) (Little Nero Lounge, St.Louis, VGM 004)

21 augustus 1961 Webster Young

'Plays The Miles Davis Songbook – Volume Two'

Drie nummers: 'Beautiful love', 'East St.Louis shoot out' en 'When lights are low'

Webster (trompet), Freddie Washington (tenorsax), Red Anderson (tenorsax op 'When lights are low'), John Chapman (piano), John Mixon (bas), Chauncey Williams (drums) (Little Nero Lounge, St. Louis, VGM 005)
(Anderson werd doodgeschoten tijdens een vuurgevecht)

24 oktober 1980 Webster Young, Interview

'A Trumpet Player's Town' (St.Louis, VGM 005)

Erik Carrette

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.